

GROOVE

Nummer 2 • 2000 | Göteborg • Stockholm • Nätet

June Panic
Broadcast
Looptroop
Olle Ljungström
Grandaddy
Sweet Chariots
Karma to Burn

RED LINE
Records

**Följ med Latin Kings ner i underjorden
och upptäck alternativen**

Caesar's Palace • Misery Loves Co. • Madrugada • Peggen • Embrace • Henrik Levy • Crash • Log

"det finns viktigare grejer att säga
på skiva än att nån är tjock!"

promoe från Looptroop

Crash	sid. 5
Thomas Skogsberg	sid. 5
Taskspel och falsksång	sid. 5
Henrik Levy	sid. 6
På drift i etern	sid. 6
Olle Ljungström	sid. 7
Stonerrock	sid. 7
Grandaddy	sid. 8
LOK	sid. 8
Looptroop	sid. 9
June Panic	sid. 10
Misery Loves Co.	sid. 12
Log	sid. 12
Caesar's Palace	sid. 13
Broadcast	sid. 14
Red Line Records	sid. 16
Madrugada	sid. 18
Embrace	sid. 18
Karma to Burn	sid. 21
Sweet Chariots	sid. 23
Peggen	sid. 25
Recensioner	sid. 26

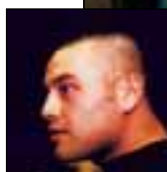
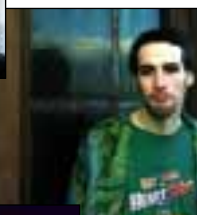
Groove är punk, Groove är hiphop.

Att leta efter en enda musikgenre att hänga upp hela sitt lyssnande på verkar enkelt, så tror jag inte vi människor fungerar på 2000-talet. Det som oroar mig mest är egentligen det faktum att musik numera mer och mer ses och används som kuliss eller i värsta fall som PR-instrument. Musik behöver (och ska helst) inte betyda något längre. All reklam på TV ska osa coola riff och radiospottar

måste byggas runt en svängig refräng. Resultatet: musiker finner ingen anledning att ta ställning för något, deras låtar ska ju ändå bara figurera i stormarknadens högtalarsystem eller bakom liknöjda modellhorder.

Är tillståndet verkligen så illa undrar vän av ordning? Ja, i media i alla fall. Om en åsikt eller företeelse inte syns eller hörs i mediadrevet så finns den inte. Varför bry sig då, om man aldrig kan komma åt sina 15 minuter? Det är denna frustrerande sinnesstämning som oftast skapar passionerad konst. När samhället tränger undan och marginaliserar människor, vare sig de är punkare eller hiphoppare, då slår de tillbaka. Det blir "vi mot dem". I det svenska musiklandskapet är det idag rejält trångt, upproret är långt borta, magarna är stinna i våran trevliga välfärdsstat. Jag spejar mot nästa samling musiker som har något att säga, vars musik kan ruska om lyssnarskarorna tills guldplomberna ramlar ut, kanske hittar du dem i detta nummer av Groove? Känns ändå tråkigt att höra en kille som Iggy Pop kommentera att någon av hans gamla pre-punk-klassiker är med och säljer krafs i nån reklamfilm, tydligen är det bara att böja sig för marknadskrafterna. Eller?

chefred@groove.st

Uppifrån och ner:
Broadcast, Madrugada,
Peggen, June Panic, Salla.

Ansvarig Utgivare & Redaktionschef Per Lundberg, info@groove.st • Chefredaktör Gary Andersson, chefred@groove.st • Recensionsansvarig Peter Sjöblom, skivor@groove.st • Bildredaktör Johannes Giotas, bilder@groove.st • Layout Henrik Strömberg • Redigering Gary Andersson, Pigge Larsson, Henrik Strömberg • Annonser Per Lundberg • Distribution Miriam Fumarola, Ebba von Sydow

Grooveredaktion Dan Andersson, Gary Andersson, Jonas Elgemark, Mattias Elgemark, Miriam Fumarola, Johnny Jantunen, Robert Lagerström, Pigge Larsson, Karin Lindkvist, Per Lundberg, Björn Magnusson, Thomas Nilson, Thomas Olsson, Daniel Severinsson, Niklas Simonsson, Magnus Sjöberg, Peter Sjöblom, Henrik Strömberg, Ebba von Sydow

Magazine Groove, Box 112 91, 404 26 Göteborg • Besöksadress Drottninggatan 52 • Tel/fax 031-833 855 • Elpost info@groove.st • Web <http://www.groove.st>

Omslagsbild: Salla i Latin Kings av Mattias Elgemark

För icke beställt material ansvaras ej.

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

AT VANCE "HEART OF STEEL"

ANDRA ALBUMET FRÅN AT VANCE! KUNGSLIGT BRA POWER HEAVY METAL UTFÖRD PÅ BÄSTA TÄNKBARA VIS! AT VANCE SPELAR I SAMMA LIGA SOM EDGUY, VOICE M.F.L.

SHARK 200003 SHARK RECORDS

KILL II THIS "TRINITY"

STOR OCH BRUTALTUNG ANDRA PLATTA FRÅN BANDET SOM GJORDE EN BEJUBLAD TURNÉ SOM FÖRBAND TILL SLIPKNOT! KILL II THIS ÄR HÄR FÖR ATT STANNA!

TORMENT 3 VISIBLE NOISE

THEORY IN PRACTICE "ARMAGEDDON THEORIES"

SENSATIONELLT ANDRA ALBUM. TIDIGARE BARA PÅ IMPORT. MEN NU HÄR PÅ "RIKTIGT" MED NYTT OMSLAG! HÖG-TEKNISK DEATHMETAL! MESHUGGAH MÖTER YNGWIE!

POSH 20 LISTENABLE

SINS OF THY BELOVED "PERPETUAL DESOLATION"

DET STÖRSTA OCH BÄSTA ALBUMET HITTILLS FRÅN GOTHMETAL-MÄSTARNA S.O.T.B. FÖR ALLA FANS AV TRISTANIA, THEATRE OF TRAGEDY, LACUNA COIL. FAST BÄTTRE!

NFR 79 NAPALM

DESTRUCTION "ALL HELL BREAKS LOOSE"

HELA HELVETET BRYTER UT I SLUTET PÅ APRIL. SE UPP FÖR GALNINGARNAS ÅTERKOMST. ETT KLASSISKT BAND ÄR TILLBAKA MED EN BLIVANDE KLASSIKER.

NB 4942 NUCLEAR BLAST

WOLF "WOLF"

OTROLIGT DEBUT-ALBUM! RÅ ENERGI OCH SANN HEAVY METAL, SOM INTE HÖRTS SEDAN TIDIGT ÅTTIOTAL. ETT SVENSKT UNDERVERK SOM FÅR SÅVÄL METALHEADS OCH MAIDEN-PUNKARE ATT VAKNA!

NFR 43 NO FASHION

ZEKE "DIRTY SANCHEZ"

BACK WITH A BANG! "MOTÖRHEAD-SPEED-PUNKARNA" ZEKE RIVER AV ETT KNIPPE DIESEL-DOFTANDE STENHÄRDA LÅTAR I VANLIG ORDNING! RACER-FLAGG!!!

EPIT 65622 EPITAPH

DWARVES "COME CLEAN"

NYTT ALBUM FRÅN BLAG DAHLIA & CO. DET BÄSTA HITTILLS. KAXIG PUNK, PUNKIG POP, TUNGA BEATS, ROCKIGA GITARRSOLON, UNDERBARA MELODIER OCH ATT I T Y D!

EPIT 65752 EPITAPH

NEW BOMB TURKS "NIGHTMARE SCENARIO"

ETT AV DEN AMERIKANSKA PUNKROCKSCENENS MEST ANRIKA, KARISMATISKA, OCH BÄSTA BAND ÄR ÖVER OSS IGEN. EFTER ETT GÅNG FETA PLATTOR ÖVERTRÄFFAR DE HÄR SIG SJÄLV!

EPIT 65612 EPITAPH

DARK FUNERAL "TEACH CHILDREN TO WORSHIP SATAN"

DARK FUNERAL TOLKAR HÄR NÅGRA AV SINA HJÄLTAR, BLA KING DIAMOND OCH SLAYER. DESSUTOM ETT NYNSPELAT SPÅR SOM ETT SMAKPROV AV VAD SOM KOMMA SKALL.

NFR 39 NO FASHION

**"THAT
HOUSE OF
KICKS STUFF
IS WAY TO
LOUD!"**

DECEASED "SUPERNATURAL ADDICTION"

DIE HARD-HEAVY METAL FRÅN ARLINGTON, USA. ORIGINELL, TEKNISK DEATH-METAL FÖR DE RIKTIGA HÄRDCOCKARNA!

RR 69902 RELAPSE

NASUM "HUMAN 2.0"

NYTT, HETT EFTERLÄNGTAT ALBUM FRÅN VÅRA SVENSKA STORHETER GRIND-MANGLARNA NASUM!

RR 6444 RELAPSE

THE TURPENTINES "BY POPULAR DEMAND"

ANDRA FULLLÄNGDS ALBUMET FRÅN STOCKHOLMS ROCK N ROLL-KVARTETT NUMMER ETT! TURPENTINES ÄR TILLBAKA MED BESKED. BÄSTA ROCK DÄNGORNA DU HÖRT PÅ LÄNGE.

JAZZCD 25 WHITE JAZZ

GET UP KIDS "SOMETHING TO WRITE HOME ABOUT"

NYTT SENSATIONELLT BAND PÅ EPITAPH! HÖG-ELEKTRISK POP-CORE. KANONRECESSIONER I ALL PRESS. ETT MOGNARE GREEN DAY!

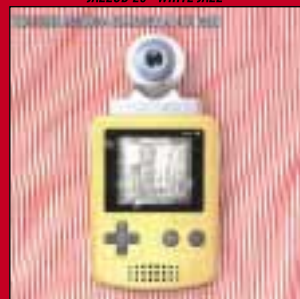
EPIT 65872 EPITAPH

RAISE HELL "NOT DEAD YET"

GRYM MIX AV KREATOR, MEGADETH OCH SLAYER. DE SPÖAR ALLT I SIN VÄG. "IN YOUR FACE AND NOT OUT OF YOUR MIND"

NB 4432 NUCLEAR BLAST

ELEVEN PICTURES "SUPERFICIAL TO THE CORE"

NYTT ALBUM FRÅN ETT AV SVERIGES BÄSTA ROCKBAND! FÖR ALLA SOM GILLAR BRA, ROCKIG POP, PUNKIG POP OCH LITE MODERN-GRUNGE TYP FOO FIGHTERS! SUPER!

M 70412 MASCOT

MNW
RECORDS GROUP

**HOUSE
OF
KICKS**
DISTRIBUTION

MNW RECORDS GROUP AB/HOUSE OF KICKS DISTRIBUTION
Industriv 1, 171 48 Solna, Fax: 08-630 36 01, e-mail: mnw@mnw.se / hok@houseofkicks.se

BULLFEST HELA DAGEN!

ELVA NUTIDA KLASSIKER FRÅN DOMINO. TILL LÅGPRIS I MAJ-JUNI!

BONNIE 'PRINCE' BILLY
I See a Darkness

ENGLAND
Crumpet

ELLIOTT SMITH
Either/or

FRANCE
Petit Pain au Lait

JIM O'ROURKE
Eureka

SPAIN
Pan de Cebada

THE FOLK IMPLOSION
One Part Lullaby

SWITZERLAND
Zupfe

SMOG
Knock Knock

ITALY
Pane al Cioccolato

PAVEMENT
Terror Twilight

GERMANY
Pretzel

PALACE MUSIC
Lost Blues and Other Songs

GREECE
Ekmek

ELLIOTT SMITH
Elliott Smith

ISRAEL
Boulka

PAVEMENT
Brighten the Corners

GEORGIA
Khachapuri

ROYAL TRUX
Veterans of Disorder

WALES
Cob Roll

WILL OLDHAM
Joya

NYHETER FRÅN DOMINO!

QUICKSPACE
The Death of Quickspace

THE FOR CARNATION
The For Carnation

SMOG
Dongs of Sevotion

WILL OLDHAM
Guarapero / Lost Blues vol. 2

CLINIC
Internal Wrangler (släpps 2:a maj)

Crash

Mumin, Morran, Fillifjonkan och Lilla My. Tove Janson har myglat sig in hos oss alla i våra svenska folkhem. Pippi var inte min favoritbok när jag var liten, utan överst på listan låg Vem skall trösta Knyttet. Men musikmässigt vet jag inte om jag hittat några riktiga favoriter i vårt östra grannland.

Visst har det funnits några riktigt bra band. 22 Piste Pirkko har rockat oss genom de finländska skogarna, Larry and the Lefthanded har festat loss med Koskenkorvan i ett fast grepp och Jimi Tenor har bjudit in oss till magiska stunder i saunan.

Men så mycket mer har aldrig hänt. Finland befinner sig på stort avstånd från den svenska musikexport-boomen. Åtminstone kan man uppfatta det så i Sverige.

– Vad ska man säga, ”Jukka Brothers”? Det är egentligen hela sanningen. Tidigare har våra band mest sjungit på finska, det är inte förrän nu som engelskan börjar bli alltmer vanlig. Det som säljer mest här är sådan där kommersiell danspop med någon tillhörande obegävad, snygg tjej.

Teemu uttalar sig relativt negativt om vad den finska marknaden har att erbjuda. Själv sjunger han i indiepop-bandet Crash som precis släppt sin första skiva *Comfort de Luxe*. Crash har blivit väl mottagna i finsk media, journalisterna hoppas att just Crash ska bli Finlands stora exportprodukt.

– Om man tar ett band som Larry and the Lefthanded så är ju de mer av ett ”smalt” band. Vi har nog lite mer hit-potential, åtminstone hoppas jag det.

Jouko Lehtola

Men måste det vara något negativt att inte ha hit-potential?

– Nej, det behöver det ju inte, men jag är och har alltid varit väldigt intresserad av hitlåtar. Klart att det finns bra och dåliga hitlåtar. Det är väldigt svårt att göra en bra hitlåt, att blanda känt med okänt. Vi har ju trots allt bara tolv noter i hela världen. Det är svårare att göra bra populär-musik än vad det är att göra marginalmusik. Vi vill göra musik som är tillräckligt lätt att lyssna på.

Och lätta att lyssna på är Crash, det låter ganska mycket som Pinko Pinko på 2000-talet. Så du får bestämma själv om du vill stödja det finska musiklivet genom att inhandla deras skiva eller så kan du vänta till i maj då Jimi Tenor släpper sin nya skiva.

Miriam Fumarola

Straffspark på taskspel och falsksång

Vissa säger att sport och politik inte hör ihop. Det är fel. Allt hör ihop med politik. Sport och musik hör däremot inte ihop. Vid varje stort sportevenemang är det numera ett måste att någon avdankad artist (eller artister) ska komponera en falukorvsnationalistisk slangdänga. Med några få undantag (läs: New Orders *World in Motion*) är dessa alternativa nationalhymner lika vidriga som smörifett på chorizo. Oftast framförs låtarna av tondöva idrottsmän – exempelvis *Nu tar vi dom!* med hockeylandslaget – eller är hopplöst optimistiska – exempelvis *När vi gräver guld i USA* med GES.

Det är väldigt viktigt att heja-låtarna har en bra och lätt-sjungen refräng, som ”Wååååå, Wååååå, Wåå, Wåå!”, och innehåller ord som ”Seger”, ”Kämpa” och ”Blågul”. Det vore trevligt att få höra sportsånger som innehöll något mer realistiska

fraser som ”Brons är också en medalj”, ”Missar du straffen så bör du inte böja dig i duschen”, ”Sluta filma, tyskjävel!” eller ”Negrer är OK, om dom kan spela boll...”.

Och varför är det bara hockey och fotboll som har den här typen av låtar? Hur skulle en heja-låt för curlinglandslaget låta? ”Borsta din djävul”? Eller hur går refrängen i vattenpolo-landslagets sång? ”Under ytan”?

Sommarens fotbollslåt är självfallet den alltid lika traumatiska Staffan ”två halvtoner fel” Hellstrands EM-schlager. Ett präktigt pekoral som kommer att gå till musikhistorien som en av de värsta dynglåtarna som någonsin getts ut i fredstid. Staffan ”jag ligger med hela landslaget, om ni ber mig” Hellstrand kommer naturligtvis tjäna stora pengar på sin EM-komposition, för sportlåtar blir ALLTID hits. Hur satans apdålig en fotbollslåt än är så spelas den överallt; det går inte att misslyckas med den sortens exponering. Om man mot förmodan skulle kritisera trudelutten blir man anklagad för landsförräderi och asocialt beteende.

– Vad är det för fel på dig, din quisling? säger någon gravallvar-

lig sportfåne. Vill du att Litauen ska vinna, eller?

Den sista, och kanske värsta, aspekten på sportlåtar är att när de blågula hjältarna någon gång får tummen ur rektum och sätter den där perfekt straffen i vänsterkrysset, så står man där själv på puben och sjunger för full hals: ”Wååååå, Wååååå, Wåå, Wåå!”. Och det kan man faktiskt inte rå för. Tyvärr.

Niclas Ekström april 2000
petterniclas@penis.com

Tre frågor till...

Tomas Skogsberg
(producent och basist)

Berätta om projektet Supershit 666.

– Bandet består av Dregen på gitarr, Nicke på trummor, Ginger (Wildhearts) på gitarr och jag själv på bas – sjunger gör vi alla. Det startade som en kul grej och när tid fanns körde vi in några låtar. Plattan släpps i dagarna och vi har tydligen redan skrämt livet ur BBC, säger Tomas och skrattar.

Varför började du producera musik?

– Jag spelade i bandet Bubbelgum Ride, hade tråkigt i studion och började pyssla själv istället. Sedan dess har jag arbetat med punk, pop, hela deathmetal-scenen och garagerock, ska jag nämna någon förebild blir det The Beatles femte medlem, George Martin.

Vilka band är i Sunlight-studion nu?

– För tillfället är det Backyard Babies, Southfork och Sid & Things.

Thomas Olsson

På vägen

text: Peter Sjöblom

Ett utropstecken på Emmabodafestivalen i somras var en kille från Båstad, han bara stod där med sitt lilla band och sin gitarr och inledde hela festivalen och pratade om sin vän som gick ut och spelade trumpet naken i trädgården när det ösregnade.

– Jag avgudar sådana människor, fullständigt, säger Henrik Levy om sin trumpetande vän, sådana som kan njuta av en dag och verkligen släppa all press i samhället idag. Det ska vara IT och gå så fort och snabbtågen ska gå ännu snabbare, men han bryr sig inte om det, utan han går alldeles naken i sin trädgård när det ösregnar ute och spelar trumpet.

Henrik Levy ger inom kort ut sin första fullängdare, *Along the Way*. Egentligen består den av en sexlåtarsplatta han släppte redan förra året, *Among the Weeds*, plus sju nya låtar i samma singer/songwriter-tradition någonstans mellan Nick Drake och Eric Andersen. Med akustisk gitarr. Cello och flöjt. Med texter som törs ha ett innehåll. Han ger ut sina plattor själv för att slippa skava på sin vision.

– Ett par stora skivbolag är väl intresserade. Men skivbolagen vill ju inte ha nåt som dom inte tror kan sälja PANG jättemycket, och jag har väl märkt att de tycker att det ska vara mer "kommersiellt". Men jag kör mitt race, jag vill inte gå och vänta på skivkontrakt. Självklart vill jag kunna klara mig på musiken, men jag bryr mig egentligen inte om ifall nån köper det. Jag blir bara glad om nån tycker om det. Jag vet inte om jag lyckas, men jag vill göra sådan musik som verkligen betyder nånting, inte bara för mig, utan

för andra. Jag försöker få ur mig nåt att dela med mig av till människor.

Innan någon invänder att "det där säger ju alla", eller "det där är ju naivt", tänk efter. Hur mycket musik hör vi som egentligen, som engelsmannen säger, "makes a difference"? Henrik Levys musik har en betydelse, och det märks så väl att han ödmjukt menar allvar med det han håller på med och med det han säger. Särskilt när vi pratar länge om att man måste ta tillvara alla små märkliga möjligheter som bjuds, lägga märke till det som verkar vara sammanträffanden, och om att vara kreativ i vardagen. "Det är kreativt att skapa en lycklig dag" som Henrik säger.

Det kanske är otidstypiskt med en sådan generositet, med tron på att det *går* att kommunicera, och att man faktiskt kan *ge musik* till folk.

– Jag känner nog att tiden för min musik kanske var på 60-talet, MEN jag tror att den kommer igen. Jag kanske kom lite fel i tiden, men jag kommer nog att komma in i tiden.

Det handlar inte om bakåtsträvan. Det handlar om att skapa en dag åt oss själva när det inte är konstigt att vilja leva autentiskt och dessutom ha möjligheten att göra det. Att tro på människan. Att spela trumpet i trädgården när det ösregnar, naken.

(Henrik Levys musik kan beställas via www.henriklevy.nu.)

On the road

Då har man gjort ännu en bilresa genom USA. Slås av hur fruktansvärt olika alla radiostationer är i de olika staterna. Här uppe i Minnesota finns det tre varianter. Först har vi de "alternativa" kanalerna. Det betyder att de spelar Goo Goo Dolls, Third Eye Blind, Sarah McLachlan – mycket Sarah McLachlan – Pearl Jam och andra band som låter exakt likadant. Den andra kategorin är nostalgi-kanalerna. Det betyder enligt deras slogan "the best of the 70's, 80's and 90's without the rap and hip-hop". I verkligheten innebär det cirka 20 låtar från 80-talet om och om igen. Den tredje kategorin är pojkbands-kanalerna. De spelar alltifrån Backstreet Boys till Britney Spears till N'Sync och Mariah Carey.

Och sen åker man ner till Mississippi. Börjar ratta och det första jag får in är en extastisk predikant som målar upp helvetet med en röst som spricker i falsett varje gång han namner Herrens namn. Lite mer rattande och vi har *Papa Was a Rolling Stone* följd av John Lee Hooker stänkandes en fuktig *It Serves Me Right to Suffer*. Fortsätter man på FM-bandet finns det country, fler predikanter, en kanal med klassiker vilket betyder

massor av James Brown, Aretha Franklin och allt annat som skulle få the Blues Brothers att koka, lite modern pop och mer frustande soul. I Louisiana får jag in New Orleans hårdrocks-kanal som släpper iväg en trio låtar bestående av gamla Van Halen, Scorpions och en frenetiskt headbangande Ozzy. Inte ett spår av urvattnad alternativ musik eller pojkband. Nej, i New Orleans är det 80-tals hårdrock, jazz, jazz och en smula galen Dr John-blues som dominerar.

Kommer man sen till Alabama dyker James Brown-soulen upp igen blandat med reklam för bågskytte-jakt, vapen-affärer och skinn-försäljare samt några galna predikanter. Vi börjar nu närma oss Nashville och etern tas inte så sakta och smidigt över av planetens alla sorters country. Och det är bara country, hur mycket man än rattar är det omöjligt att få in något annat än country. Dolly Parton, Garth Brooks och ännu mer country.

Samma skillnader är det när man stannar och tankar. Bensin-stationerna har små högtalare utomhus och 90% av alla stationer i USA spelar hissmusik och country. Sen rullar man in i Memphis. Jag går ut och öppnar tanklocket och Ray Charles strömmar emot mig på onormalt hög bensinmacks-volym. Medan jag tankar tar Ray slut och ersätts av Robert Johnson

och givetvis Elvis. Jag kan inte stå still och bara tanka, jag måste gunga, jag måste stampa takten och innan tanken är fylld har jag givit iväg ett litet "Yeaah" oxå. Det är nåt speciellt med den amerikanska södern.

Läste att gitarristen i Korn är så nervös att han spyr varje kväll innan han går upp på scenen, tycker att det måste ge en viss nerv åt spelningarna. Känner att det finns en del svenska popband som skulle behöva börja spy igen. Om så bara för att få publiken intresserad.

Mathias Skeppstedt april 2000
petshopboy666@hotmail.com

Livet och kärleken, rakt av

Olle
Ljung-
ström

text: Ebba von Sydow

• foto: Thomas Klementsson

Lunchtid och det sitter en sliten man ner-sjunken i soffan i hotellfoajén. Han har ett överfyllt askfat och en kopp kaffe på glasbordet framför sig. Kaffe och en cigarett. Först känner jag inte igen honom. I skivspe-laren låter han stor och det sägs att han är farligt arrogant. På besök i Göteborg en solig eftermiddag är han mindre fast ögo-nen är stora. Han reser sig upp och hälsar för att snabbt rasa tillbaka in i soffan.

*Det var efter en spelning på nåt jävla ställe, minns inte vad det hette faktiskt. Olle var sur, han tyckte att giget hade varit segt och att ljudteknikern var ett trögdjur. Stackars Olle, jag bjöd honom på några "Bartender's Revenge" i baren, och efter ungefär två timmars kon-centrerat supande under djupaste tystnad vänder sig Olle till mig och säger:
– Du Schtefan, du är min bäscht kompi-bick!-isch.
Jag blev så rörd att jag fick en tår i ögat. Och då heter jag ju inte ens Stefan.
/Olles bästa kompis*

Han skrattar när han läser vad fans som tävlar i Olle-minnen berättar om honom, men säger sedan att det där kan omöjligen ha varit han.

– Nej, det känns inte så. Alla snackar så mycket skit. Fast det hade ju varit rätt häftigt om det varit jag. Det där är faktiskt humor på hög nivå!

Jag förstår att man kan bli förbannad på en männi-ska som Olle Ljungström. Man sitter där och pratar när han ryggar tillbaka. Tvåra kast. Han är inte dum, men det finns enligt Olle mycket som är dumt. Jävligt dumt.

– Fan, det var det *dummaste* jag har hört, inflikar han med jämna mellanrum och det är på något sätt tryggt. Han ska ju vara sådär.

Texterna på *En apa som liknar dig* får nog många att tänka efter ändå. Blir dina texter ofta överanalyserade?

– Jo, inte jätteofta, men det händer. Det är jobbigt, för jag menar, jag sjunger "du ska bli min" och det är väl inte så svårt att förstå vad det betyder? Hur orkar man ifrågasätta en sådan sak? Jag skriver i stort sett om livet och kärleken, rakt av.

Jag tycker att plattan är hoppfylld.

– Vad roligt! Egentligen är det ju en ångestplatta och en separationsplatta... Jag tycker om det där med hopp. Det var klokt sagt. Hoppet är alltid viktigt.

Tror du att människor som lyssnar på din musik får en korrekt bild av dig som person?

– Det är svårt för mig att svara på, ingen säger ju nåt till mig... Vissa tror att jag på något sätt är så känslig och svärmodig. De anförtror sig, fatta till exempel att jag får en massa självutlämnande dikter hemskickade till mig från vilt främmande människor. Vad vill de att jag ska göra?

Det blir nu bråttom till en radiostudio där han ska göra ännu en intervju.

– Vårt jävla peniståg blev försenat. Fast det var trevligt för konduktören kände igen mig. Han stirrade förvirrat på mig och sa att han sett mig på TV.

Olle drar på sig en jättelik, blå täckjacka och en konstig basker och vi åker genom Göteborg. Han påstår sig känna Göteborg som sin egen ficka och upp-finner egna, övertygande namn på gatorna vi passerar. – Ja här har vi väl Sturegatan då!, säger Olle och pekar på Vasaplatsen.

Olle är en främmande fågel i Sveriges musikliv. Han är inte perfekt men det finns ingen som Olle. Ett uni-kum och som jag ser det ett av landets största begäv-ningar. Innan vi skiljs åt berättar han att han ska bli interaktiv.

– Jag tänker ha en hemsida med många spännande saker, som en auktion där man ska få köpa saker ur mitt hem, mina egna saker, möbler och så.

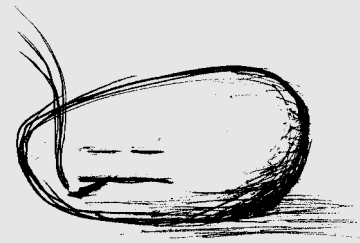
Smart. Varför har ingen tänkt på det?

– För att folk är så jävla dumma och inte tänker på

Gå inte på bluffen!

Numera verkar det vara lika lätt att ge ut en stonerrock-platta på skivbolaget Man's Ruin som att göra sockerkaka. Finns bara de rätta ingredienserna och intresset för att röka ner sig så är det tydligen inga problem. Band som Men of Porn, High On Fire eller konstel-lationen Desert Session (där ett gäng kända musiker drog och spelar in), är en skymf mot alla hårt arbetande rockband som kämpar för ett kontrakt!

Stonerrock, ökenrock, sludge-rock – ja, namnen är många på undergroundgenren som kom fram under början av 90-talet. Med fötterna i 70-tals-rocken och nedstämda instrument är soundet antingen tungt släpigt eller punkigt psykedeliskt. För att öka på försäljningen får idag många band eti-ketten stonerrock, vilket exempelvis Clutch

Henrik Strömberg

fått erfara. Bolagen sticker ut fingret i väd-ret och kollar vart det blåser och just nu verkar stonerrocken vara fräckast, vilket inne-bär att det är dags att hänga på. Inom gen-ren är bolaget Man's Ruin bland de största, där styr idésprutan och grafiske designern, Frank Kozik, med sina färgstarkt provocerande konsertaffischer och originella ski-vomslag. Frank, som förr främst värnade om obskyra punkgrupper, har nu mer och mer gått över till att ge ut garage- och sto-nerrockband.

Idag verkar det räcka med att ha en positiv inställning till droger, stämma ner sin Gibson-gitarr och dra tunga domedagsriff för att bli utgiven. Något som känns mer än beklagligt! Personligen får jag ganska många demokassetter från svenska band som oftast håller högre kvalitet än mycket av det som Man's Ruin ger ut idag. Hur ska band som Sideburn eller Mushroom River Band ha någon chans, när marknaden domineras av flumfigurer som varken är intresserade av melodier, låttupbyggnad eller har någon känsla för musiken?

Thomas Olsson

- Det kan vara dyrt att se livemusik på 2000-talet. När Van Morrison gästade Sverige och Kulturbolaget i Malmö den 13:e maj får man betala 450:- för att se den bultre irländaren.
- Amerikanska punk- och hardcore-etiketten Epitaph har slutit kontrakt med Tricky. Tidigare har man även knutit Tom Waits till sig. Trevliga bolagsfester att vänta. Tricky och Buju Banton jamar tillsammans med Tom Waits och NOFX.
- Arvikafestivalen har hittills det starkaste startfältet i sommar. Luke Slater, Wannadies och göteborgska Sadovaja. Einstürzende Neubauten och Fu Manchu kan nog ge hyfsade konserter också.

- *Find out how bad she can hurt you...* det kan bli titeln på kommande skivan med Kristofer Åström.
- Company Flow planerar ett nytt album till hösten. Enligt rykten ska det bli ännu ett konceptalbum.
- Lördagen den sjätte maj ska man befinna sig i New York om man vill se DJ Shortee, The Anomalies, Super Jane och Kelli Hand. De ska alla uppträda på en hiphop-festival för tjejer.
- Före detta kryddflickan Geri Halliwell gör ny karriär som goodwill-ambassadör för FN. Nyligen talade Geri på ungdomsmässan. Geri nämnde saker som hälsa, utbildning och sex. Hon avslutade talet med. "I'd like to say how honoured and pleased I am to have the chance to speak with you."

Tre frågor till...

Martin Westerstrand
sångare i LOK
som i dagarna
släppt nya skivan
Sunk 500.

Hur mår den svenska hardcore-scenen?

– Den mår nog bra med eller utan oss. Vi känner inte att vi hör dit.

Vilken festival är roligast att spela på?

– Hultsfred! Men vi ska spela på Roskilde så det kanske ändrar sig.

Beskriv hur det känns att skrika så att stämbanden spricker.

– Det gör ont. Det är samma känsla som att träna. När man gör det så gör det skitont. Men när man väl är klar så känns det underbart.

Per Lundberg

Grand-daddy

Blanda elektronik slumpvis

text: Per Lundberg

Vid highway 99 i Kalifornien ligger Modesto. Staden som i USA går under namnet Rose City, eller Garden City, stoltserar med ett av de mest intressanta banden i musikvärlden just nu. Jason Lytle, sångare i Granddaddy, besöker Sverige och Groove passar på att få sig en pratstund med denne egensinnige man.

Bandet startade som en trio redan 1993 men utökades två år senare till den femmanna-grupp man är idag. Debuten *Under The Western Freeway* släpptes 1997. Nu i april kommer uppföljaren *The Sophtware Slump*. – Sophtware är en kombination av orden software och microsoft. Det betyder också att vi lever i en slumpartad mjukvarugeneration.

Trots att Justin låter väldigt trött så svarar han på mina frågor om skivomslaget.

– Vi ville ha med Björk på vår skiva. Eftersom det kunde bli lite svårt att lösa så fick vi ta med en liten bild på henne istället. Det började när vi var ute på turné. Jag tänkte att om jag ska stå kväll efter kväll och titta ner på min synt så blir jag tokig. Så jag satte dit en bild på Björk. Dels är hon en väldigt bra artist och dels vacker att titta på. Så man kan säga att Björk är med på vår nya skiva, fnissar Justin.

Inspelningen startade efter en lång turné. Nya instrument köptes. Studion byggdes om. Soundet på *The Sophtware Slump* är storslaget och varmt. I vissa stunder blir det så stort att till och med Pink Floyd skulle bli avundsjuka. Stråkararrangemangen avlöser vackra syntlingar och vassa gitarrer. Texterna går i framtidens tecken. Robotar. Astronaut. Humanoider. Tärpilar.

– Det finns nåt väldigt skönt med att lyssna på gamla Pink Floyd-album. Det jag inte gillar med dom är när dom ska vara politiska å la Roger Waters. Jag gillar Gilmour bättre. Vilket annat band kan få en människa att förvandlas till en säck med varmkorv eller till jello?, säger Justin.

– Det är alltid svårt att förklara texter men jag kan säga att *Jed the Humanoid* är en berättelse om hur fel det kan gå om man blandar alkohol och elektronik. Jed är en mekanisk Messias.

Vårt samtal går från att hålla någons hand när det är kallt till mat i alla dess former. När vi kommer in på böcker så verkar jag hittat något som får Justin att lyssna intresserat för första gången under samtalet.

– Själv tycker jag om att läsa om äventyrare. Bergsbestigare. Dom första bergsbestigare i modern tid var rebeller. Samtidigt som dom var väldigt undervisande. Nyfikna på ett ärligt sätt. Till allt detta så var dom fina författare, poetiska.

Jag berättar om svensken Göran Kropp som fick avbryta sin vandring till Nordpolen.

– Varför? Gick datorn sönder?, skrattar Justin. Jag skulle själv vilja åka till någon av polerna någon dag. Fast först blir det nog Alperna. Jag tror att i Alperna så finns det toppar för alla sorters klättrare. Ska man upp på Everest måste man vara ett riktigt proffs. Men förmodligen så ligger väl det ett jävla McDonald's på toppen.

David mot Goliat

text: Daniel Severinsson • foto: Mattias Elgemark

Looptroop från Västerås har släppt 12"or, EP:s och kassetter på egna etiketten David vs Goliath sedan 1996, och är ett känt namn i undergroundkretsar. Den 17:e april kom deras första fullängdare *Modern Day City Symphony*, som befäster deras ställning som Sveriges fetaste hiphopkvartett.

Att skivan dröjt så länge beror bland annat på att medlemmarna flyttat runt en hel del, även om alla utom DJ Embee bor i Stockholm idag. Promoe (Mårten) berättar om låtskrivandet:

– Oftast har jag kommit på en titel och en refräng, och sedan ringt till Matte (Supreme) och Tommy (Cosm.i.c.), som skrivit sina verser på sitt håll. Mange har gjort musiken i Göteborg.

Vad handlar texterna om?

– Allt möjligt, ofta graffiti, polisen och så klart rena battle rhymes.

Att Looptroop inte är förtjusta i lagens väktare förstår man om man lyssnar på *Long Arm of the Law* eller *Thief*. Ett annat spår på skivan heter *Reclaim the City* och när vi pratar om den låten berättar Promoe om hur han på Reclaim the streets/citys gatufest blev vittne till hur polisen misshandlade en kille, vilket blev inledningen på det kaos som följde. Han säger att han inte blev förvånad över polisens agerande och hade räknat med kravaller.

När jag frågar om han försöker förändra och mana till kamp med sina texter tvekar han och svarar att han visserligen bara skriver låtar, men att det i och för sig är något.

– Alla rhymes ska inte tas på allvar, ofta skriver jag bara det som känns skönt. Jag ska ge ut en soloplatå på svenska som kan bli väldigt politisk, men det kommer att bli svårt att omsätta mina planer i bra låtar. Det är också möjligt att Looptroop kommer att göra en skiva på svenska som en kul grej, eftersom vi inte behöver bevisa nåt då och det ändå känns som om vi är bäst på engelska.

Promoe berättar också att han och Timbuktu (som gästar på nya skivan) håller på att spela in en platta tillsammans som förhoppningsvis kommer senare i år.

Tidigare har Looptroop varit pigga på att dessa artister de tycker är för kommersiella, men numera tycker Promoe att det är intressantare att se till sig själva.

– Jag dissas ingen på nya skivan och jag skulle inte göra en låt som *Internal Affairs* (diss av Uppsala-DJ på *From Beyond K-line*-EP:n) idag. Det finns viktigare grejer att säga på skiva än att nån är tjock.

Ni har ju själva blivit dissade av Ken och Petter på *Hiphopbönder*, men ändå har ni gjort en låt tillsammans med Petter på *Redline*-samlingen *Den svenska underjorden* som kommer i vår. Förklara!

– Vi spelade på ett jam i Norsborg samtidigt som Petter var domare i en raptävling och då kom han fram och bad om ursäkt. Senare på kvällen när alla var fulla spelade vi in *Hela registret* tillsammans. Vi har också med en egen låt som heter *Back of the Club* på plattan.

– Det är många som tror att vi inte gillar Stockholm och är värsta Västerås-patrioterna bara för att vi gjorde *021*, men det är inte sant. Man känner ett slags hatkärlek till hemstaden. Vi gillar givetvis familj och polare, men samtidigt finns det mycket som är dåligt, det är exempelvis krig mot graffiti målare där.

Freestyle från the Arsonists gästar på tre av skivans spår, hur kom ni i kontakt med honom?

– Vi träffades första gången när vi spelade på Roskilde 1998. Förra året var vi förband till dem i Köpenhamn, och när de skulle flyga tillbaka till USA efter den spelningen strulade det med Freestyles biljett, så han passade på att åka upp till Göteborg och lägga lite rhymes åt oss.

Vilka svenska hiphopartister tycker du är bra?

– (tystnad)... Jag lyssnar inte direkt på annan svensk hiphop, men jag gillar det som Mobbade barn med automatvapen gör. Deras låt på kommande *Redline*-plattan är skitbra!

Promoe förklarar också att om man tycker sig känna igen beatsen på *In the*

Loop-
troop

Place to Be, beror det på att Embee först gjorde dem till PST/Q, men att han själv, Tommy och Matte gillade dem så mycket att de tvingade Mange att använda dem en gång till. När vi pratar mer om Embee berättar Promoe att eftersom de jobbat ihop sen högstadiet har han blivit så van vid att rappa över hans beats och gillar dem så mycket, att han nästan blir sur när han producerar andra artister.

Första 12:an från nya skivan heter *Ambush in the Night*. Inspireras du av Bob Marley?

– Ja, det låter ju som en klyscha att säga att han är bäst, men han är bäst. Jag tycker han är den bästa artisten och låtskrivaren genom tiderna.

Modern Day City Symphony släpptes både på CD och vinyl av gamla hardcore-bolaget Burning Heart. Har man som Looptroop tidigare gjort skivor med titlar som *Fuck a Record Deal* och *Unsigned Hype* borde det finnas en risk att man anklagas för att ha blivit kommersiella, men när jag för saken på tal rycker Promoe på axlarna och berättar att han inte bryr sig om vad folk säger längre.

– Vi bekostade och skötte inspelningen själva, sen bestämde vi oss för att testa med ett skivbolag som sköter distribution och promotion.

Han berättar att han tycker det är okej att kompromissa och ge ut skivan på CD även om

han aldrig skulle köpa den på CD själv, men att de aldrig skulle tänka sig att kompromissa med musiken. Jag kommer att tänka på refrängen i *Zombie*: "...independent is not a trend/but the only way of life..."

– Independent betyder oberoende och det är det enda sättet att hålla på, men jag vill inte dissas nån, och om en artist som Petter inte styrs av sitt bolag så är ju det också att vara independent.

Om det trots ovanstående ändå är någon som sitter och muttrar om "sell-out" och "sålde själar till skivbolagsdjävulen" vill jag passa på att avsluta med att citera Promoe från *Internal Affairs*: "...claiming they're independent by rhyming like clowns/just because you got no record deal doesn't mean your down!" Kom ihåg det!

Missa inte Looptroop live på Kompaniet i Göteborg den 28/4 och på Tantogården i Stockholm den 10/5! De spelar också på Roskilde och Hultsfred.

Sängkammarpop

– såna där ögonblick man bara inte kan vara utan

text: Dan Andersson

– Mmmmh... Gnällig... Nasal... Nej, skriv inte det. Det låter hemskt. Jag älskar verkligen hans röst. Jag gillar det själfulla. Och jag tycker verkligen om det nasala inslaget. Han kan verkligen leverera en melodi.

LonPaul Ellrich spelar trummor på June Panics nya skiva *Horror Vacui*. Han försöker beskriva Junes röst.

Problem uppstår när han inser att allt som utmärker den är sådant som under normala omständigheter skulle uppfattas som negativt.

June Panic omfattas inte av normala omständigheter.

Egentligen heter han inte June Panic. Det hade varit för bra för att vara sant. För 25 år sedan föddes han i Texas som Jeremy Preuss.

– Min pappa arbetade för armén så vi flyttade runt mycket när jag växte upp, berättar June. Det första stället jag kan minnas att jag har bott är Tyskland när jag var kanske tre eller fyra år gammal. Vi bodde där i några år och sedan flyttade vi tillbaka till Texas. Sedan pensionerade sig min pappa och vi flyttade upp till Grand Forks i North Dakota.

Det var efter att de hade flyttat till Grand Forks, när han var tio år gammal, som Jeremy började intressera sig för musik.

– Under några år skrev jag låtar i huvudet och de förblev där. Jag spelade inte något instrument. Sedan började jag skriva låtar ihop med en kompis och vi spelade in dem, utan att spela något till. Jag började inte spela gitarr förrän jag var tretton. Då hade jag redan skrivit och spelat in låtar i tre år.

Från Jeremy till June

Det var när han var tretton som Jeremy bestämde sig för att om han skulle hålla på med musik, så måste han ha ett annat namn.

– Det var så jag trodde att det gick till, säger han. Jag bara valde det, det lät bra. Jag vet inte exakt varför, men jag tror att vi talade om guden Pan i skolan. Pan brukade springa genom skogen och spela musik, så jag tyckte att det passade. Jag vet inte riktigt varifrån June kommer, jag bara hittade på det.

Två år senare spelade June in sitt första album. Inspelningen gjordes genom en vanlig kassetbandspelare, men han kopierade upp en massa kassetter och gav ut dem på sitt eget bolag, 3 Out of 4. Efter ytterligare en kassett skaffade sig June den analoga fyrkanals Yamaha portastudio som kom att bli ett känne-

June
Panic

tecken för hans nästföljande sex album. Med hjälp av den spelade han under de följande tre åren in ytterligare fyra fullängdskassetter.

Under 1994 och 1995 spelade June in sitt sjunde album, *Glory Hole*, och flyttade därefter till Fargo, en timmes bilfärd söder om Grand Forks, för att fördjupa sig i filosofi vid universitetet. Där kom han i kontakt med bröderna Chris och Ben Swanson, som just bestämt sig för att starta ett eget skivbolag.

Secretly Canadian kom att bildas 1996 i Bloomington, Indiana, av bröderna Swanson tillsammans med kompisarna Eric Weddle och Jonathan Cargill.

– När vi väl bestämt oss för att starta Secretly Canadian så kollade vi vilka artister vi kunde tänka oss att ge ut, berättar Jonathan. Trots att det fanns flera valmöjligheter, stod June ut bland de andra. För det första hade han redan visat vad han gick för eftersom han innan dess redan hade givit ut sex album själv. För det andra, kanske det viktigaste, så var vi alla förtjusta i hans musik.

Glory Hole, en skiva fullspäckad med hemmainspelad dagdrömmande sovrumspop, blev den första av flera som June skulle släppa på Secretly Canadian.

Frihet vs. $E=mc^2$

Året efter följde en splitskiva med de lokala Bloomingtonhjältarna Intro To Airlift. June beslutade sig samma år för att helt överge Jeremy för sitt nya namn.

– Jag antar att det blev viktigare för mig när jag blev äldre att jag hette det, förklarar June. Det verkade passa bättre. Föräldrar bara ger dig ett namn innan de ens känner dig. Det var inte så särskilt mycket besvär, det kostade bara typ 50 dollar eller så. Man fick fylla i en blankett och sen var det klart.

Därpå följde 1998 June Panics 23 låtar långa epos *The Fall of Atom: A Thesis on Entropy*, ett konceptalbum som filosofiskt behandlade människans frihet i förhållande till Einsteins teorier. Samma sommar bestämde sig June för att överge fyrkanalsbandspelaren för en riktig studio, samt att ta hjälp av andra musiker.

– Jag var lite frustrerad över begränsningarna med den, men samtidigt gillar jag musiken jag skapade med den. Den influerade sättet jag skrev och tänkte på musik. Jag antar att det bara var dags för mig att prova på ett nytt medium. En del av anledningen var nog också att de människorna i Bloomington som jag ville göra en skiva med råkade ha en studio, så det var mer: "Varför inte?"

The summer of doom

Men de första försöken att spela in i Bloomington fungerade inte.

– Jag träffade June när han första gången kom till Bloomington sommaren 1998, berättar LonPaul Ellrich, som spelade trummor även på de inspelningarna. Den refereras numera till som "the summer of doom". Det gick inte så bra då. Jag vet inte exakt varför, men ett år senare kom han tillbaka och vi spelade in med Vess i Indianapolis och det gick jättebra.

Glory Hole, Secretly Canadian 1996:

Den första "riktiga" skivan, egentligen hans sjunde. En hysterisk 76 minuter lång tour-de-force med en spännvidd från stillsam melodisk pop där Panics nasala falsett får fritt spelrum, till primalskriksövningar i extrem skrammel-rock. En bra introduktion till att förstå Panics stora bredd som låtskrivare. Samtliga 28 låtar är knutna till var och en av "the twenty-eight categories of ancient tibetan yogic precepts".

The Bananafest Destiny EP, Secretly Canadian 1997:

Splitskiva med mods-rockarna Intro To Airlift. Egentligen en uppsamling av äldre dittills utgivet material från de föregående fem åren, och visst känns den lite splittrad. Kvaliteten är emellertid genomgående hög och skivan innehåller flera guldkorn, bland annat disco-rockande *Satan star* och den extremt medryckande *Sexual revolution*.

The Fall of Atom: A Thesis on Entropy, Secretly Canadian 1998:

23 låtar om människans frihet i förhållande till lagen om entropi, det vill säga tendensen hos ett system att uppsöka sin mest sannolika fördelning. Utformad som en parodi på vetenskapliga teser men, enligt Panic själv, allvarligt menat. Högrtravande, men fyllt av briljant och enastående vacker popmusik. Dylan-influenserna börjar lysa igenom, inte minst i låttitlar som *Rainy day women #4 579 & 2*.

Horror Vacui, Secretly Canadian 2000:

Med utgångspunkt i Kants argument för och emot Guds existens, är *Horror Vacui* ett i grunden ateistiskt gospelalbum. En mycket spirituell och själfylld skiva. Panic sjunger bättre och mer inlevelsefullt än någonsin tidigare. Eftersom han inte behövt ägna någon uppmärksamhet åt produktionen har han kunnat fylla skivan med elva av de bästa och mest genomarbetade låtarna han hittills åstadkommit i sin karriär.

Nygammalt...

June Panics skivbolag, Secretly Canadian, planerar att ge ut två av hans tidigare kassetter på CD. June har redan tagit fram ett nytt omslag till sitt femte album, *Songs From Purgatory*, och det väntar för närvarande bara på att tryckas upp.

Passive Aggressive, hans sjätte, var bara drygt en halvtimme lång när den först släpptes 1994. Därför kommer June att gå igenom äldre inspelningar för att komplettera skivan med tidigare utgivet material från samma tid. Båda skivorna kommer förhoppningsvis att ges ut någon gång under nästa år.

Vess heter Ruhtenberg i efternamn. Han har producerat ett flertal band i trakten kring Indianapolis, bland annat numera splittrade Marmoset som också låg på Secretly Canadian.

– Vi använde en gammal Neuman 47-mikrofon och lät instrumentalisterna samlas kring den på olika avstånd, förklarar Vess. Sedan repeterade vi det några gånger innan vi spelade in. Allt spelades in väldigt snabbt, vilket gjorde June nervös. Han var hela tiden orolig för att det skulle bli en massa misstag, men ibland blir misstag såna där ögonblick som man bara inte kan vara utan.

För June, som tidigare själv spelat alla instrument på sina skivor och desutom producerat dem, var det svårt att förlita sig på andra när de spelade in.

– Det är fortfarande frustrerande att lyssna på den, säger han. Jag tänker på alla saker som jag skulle ha gjort annorlunda. Samtidigt tycker jag att vi fångade en viss stämning.

"Prisa Herren lite här och var"

Nu, ett år efter den spelades in, släpps skivan äntligen under titeln *Horror Vacui*.

– Det är latin, förklarar June. Det kan översättas med "rädsla för öppna ytor." Det är en term som konstkritiker använder när de talar om målare som har en tendens att fylla ut varje utrymme på duken.

Precis som på tidigare skivor har June ett högre filosofiskt koncept även bakom *Horror Vacui*. På den nya skivan tar han sin utgångspunkt i den tyske filosofen Kants kritik av de olika gudsbevisen, som slutligen uppgår i en resignation genom det berömda citatet: "Jag måste alltså upphäva vetandet för att få plats för tron".

– Det är inte så att jag arbetat ut något invecklat filosofiskt system. Jag fann helt enkelt Kant användbar för att belysa albumets klivenhet. Plattan kretsar kring diskussionen om huruvida det finns en gud eller inte. Hela idén bakom skivan var att inleda med en låt där jag sjunger passionerat om hur det inte finns någon gud och avsluta samma skiva med att jag sjunger till Herren på ett lika passionerat sätt utan att det uppstår någon motsägelse mellan dem. Man kan se processen man går igenom för att bygga upp sin egen spiritualitet. Visst kanske man frestas av tanken att prisa Herren lite här och var, men det blir aldrig svaret till någonting.

June tycker om att prata.

Om filosofi.

Om musik.

Om det mesta, egentligen, utom sig själv. June kan redogöra för de mest invecklade tankar bakom sin musik, men när ämnet snuddar för nära vid honom som person är han väldigt försiktig med vad han säger. Han nästan ursäktar sina svar genom att oundvikligen inleda dem med "Jag antar att...", "Jag bara..." eller "Jag vet inte exakt varför, men...".

– Han är väldigt privat som person även om han är väldigt utåtriktad med sina åsikter, menar Vess Ruhtenberg. Han har definitivt bemästrat uppgiften att vara June Panic. Alla sätter på sig en förklädnad när de möter världen. June råkar bara ha en väldigt bra sådan.

Sätter sig själva på prov

Sommaren 1999 kom den första demoskivan från Lundabandet Log. Hösten 1999 den andra. Vintern 1999 den tredje. Alla tre små underverk. Fyllda till bredden av musik som tar tag i både hjärta och själ. Som om Joy Division och författaren Anthony Burgess skulle ha träffats och tycke uppstått.

Marie Lindfors

Varför blev det just ni fyra som fann varandra?

– Klassikern, har spelat med varandra förr, säger gitarristen Mattias Oldén. Tyckte att det kändes gott. Våra personligheter stämmer bra överens.

Förklara ert sound.

– Det är den musik som kommer ur oss. Vi är inte dom glada och tjoande pojkarna på krogen. Vi håller helst till i ett hörn. När vi började så var vi en trio. Att vi på första demon använder trummaskin beror på att vi inte kunde hitta någon trummis som kunde lira som ville. Till en början så funkade det bra men efter en spelning så kände vi att det blev så stelt. Ett halvår senare hittade vi Kristoffer. Han spelar väldigt likt en trummaskin så det blev inte så stor förändring...

Sångaren Mattias Friberg skriver allt material. Sen bearbetas det av alla medlemmarna tillsammans. På den senaste demon prövade Log att vara helt instrumentala.

– Vi ville sätta oss själva på prov som musiker och låtskrivare genom att göra en skiva utan sång. Med resultatet i hand så tycker jag att vi lyckades bra.

När kommer första riktiga skivan?

– Det får framtiden utröna. Vi har tröttnat på att skicka runt demos till alla bolag. Det vi känner mest för är att spela live så mycket som möjligt. Och om två månader så har vi nog en ny demo klar.

Per Lundberg

Misery
Loves Co.

Organiskt vemod

text: Per Lundberg • foto: Louise Skog

Uppsaladuon som blev en kvartett. Patrik Wirén, sångare i Misery Loves Co. talar ut om influenser och hur nöjd han är med sin sånginsats på nya skivan *Your Vision Was Never Mine to Share*.

Aldrig förr eller senare har det väl funnits ett radioprogram som utbildat folk i musik så mycket som Bommen med Lars Aldman. Detta faktum blir min inledning på samtalet med Patrik.

– Hur skulle man annars fått reda på att det fanns ett skitbra band som hette Slobobans Undergång om inte genom Bommen? Nuförtiden finns inte ett sånt program, säger Patrik. Fast musikprogrammen i P3 är ju också bra. Men jag tror inte att dom kommer att bli lika betydelsefulla.

På Misery Loves Co:s nya skiva har man skakat av sig ryggsäcken med maskinellt stål och tagit på sig den organiska, varma och nära yllvästen. Patrik och Co. har tagit ett steg bakåt för att kunna gå framåt.

– Den här gången fick gitarrerna stå tillbaka för sången. Det är första gången som jag sjungit ut på allvar och litat på min röst till 100%. Det är som om vi har en plattform att stå på nu medan vi sökt efter en tidigare.

Patrik, som numera är bosatt i Göteborg, är nyligen hemkommen från en Englands-turné. Och trots att han bara varit hemma i en vecka så kliar det redan i fingrarna. För snart bär det iväg ut i Europa och den här gången som headline-band.

– Det känns som om det är på tiden. Att inte vara det eviga förbandet.

Turnén når de flesta av Europas länder och pågår maj månad ut.

Angående det svenska musikundret menar Patrik att det inte är en riktig bild som målas upp.

– Det finns ju inga klubbar i Sverige att spela på längre. För trots att Sverige exporterar musik för enorma summor så finns det ett växande problem, nämligen bristen på spelställen.

– Tjockast plånbok hörs mest. Banden blir mer och mer beroende av att höras i media. Man måste ha en grym video med fet budget och få den spelad på alla kanaler, avslutar Patrik.

Missa inte Misery Loves Co. bitterljuva vemod om ni kommer i närheten av den. Alla kan vi någon gång behöva lite tårar i ögonvrån för att förgylla vår vardag.

Jakten på kickar

text: Karin Lindkvist • bild: Mattias Elgemark

Man är tio år och ser på teve hur Gene Simmons i Kiss sprutar blod till tonerna av *God of Thunder*. Hela världen vänds uppochnär och ingenting är mer sig likt.

Alla minns hur fantastiskt det var. Första gången. Första gången man riktigt kände musik. Första skivan man köpte. Och konserterna, man köade i timmar, dagar och man var var så uppspelt kvällen före att man fick feber. Tusentals skivor och hundratals konserter, och ett antal år, senare har febern liksom gått ner. Det kallas åldrande och drabbar de allra flesta. Men vissa av oss ger aldrig, aldrig upp hoppet om att känna det där på nytt, den totala kicken, känslan som var större än livet.

– För mig var det *Out of Our Heads* med Rolling Stones, en låt hade bara två ackord och det var övermäktigt. Jag blev drabbad av det, säger Jocke Åhlund.

Tror du att det alls är möjligt att uppleva den optimala kicken igen?

– Jag tror kanske inte det, men det är en enorm drivkraft att försöka hitta den. Det är det som är det viktiga. Sen kan man ju känna starkt för något fortfarande. Just *Out of Our Heads* är en skiva jag alltid återkommer till och jag kan faktiskt fortfarande bli helt bortblåst av den även om det inte är riktigt som då.

Har du några tips om hur man ska göra för att hitta kicken?

– Efter några bärs kan man ju nästan komma tillbaka i den där känslan. Konsten är att man ska koppla på reptilhjärnan. Man får bli som ett barn igen helt enkelt. Det går inte hela vägen, men långt.

Är det jakten på de försvunna kickarna som gör att man spelar i band?

– Det är det säkert. Det är väl det man alltid jagar efter.

I BUTIK 2 MAJ

goldhead music

→ ALOZACABRIDEADYSCENIU
DESTINATION
→ SERIALKILLORBYTASORI
JAMAICA
→ BOUNTYKILLERSENIE I

2

→ ANTHONY B & NORRISARIO

Att färdas på musik

text: Peter Sjöblom

Det finns så många nya band som försöker vara psykedeliska men som misslyckas; de har kanske formen men missar innehållet. Men Birmingham-bördiga Broadcast lyckas fånga den undanglidande nödvändiga *kvaliteten* ”psykedelia”. De fortsätter att spinna tråden som spänns av amerikanska 60-talsband som Fifty Foot Hose och alldeles särskilt United States of America. Gammaldags och toppmodern elektronik blandar sig med fantasifulla melodier till ett knippe svajiga, blommande, psykedeliska chansoner.

– ”Psykedelisk”, förklarar gruppens keyboardist Roj Stevens med lätt walesisk dialekt, är att ha nåt i sin musik som kan ta en med nån annanstans, ungefär som soundtrackmusik. Vi vill inte låta precis som United States of America, men deras idé om att införliva detta i poplåtar är riktigt spännande.

Det är som att Broadcasts musik ändrar form med tillfället. Ibland är den ljus och glittrande, ibland är den dov och lite otäck. Det är som att den hakar på ens eget stämningsläge, förstorar det och agerar tillsammans med det. Som en spegel med eget medvetande. Det är en ovanlig egenskap, vilket Broadcast själva fick erfara när de försökte hitta en producent till *The Noise Made by People*, deras riktiga debut som nyss släpptes på Warp.

De letade länge innan de hittade någon som *förstod* och de hittade herr Squarepusher, Tom Jenkinson. Det finns enligt Roj vissa saker inom Broadcast som aldrig behöver sägas, och som de inte var intresserade av att behöva förklara för en producent heller. Det måste helt enkelt fungera omedelbart, annars fungerar det inte alls.

– Ingen av oss har varit med i nåt band med skivkontrakt tidigare, så vi visste väl inte riktigt... Det gick efter trial-and-error-principen. Alla vi testade hade goda avsikter, men det blev aldrig nåt av det.

– Man inbillar sig väl alltid att producenter ska bära på den magiska hemlighet som ska få ens egna skivor att låta lika bra som de man själv gillar, men så är ju inte fallet. Och vi tänkte inte förklara vår idé heller, för vi själva har vissa saker som vi inte behöver säga till varandra, det funkar ändå. Och *om* vi överhuvudtaget pratar med varandra om det, så är det i metaforer eller färger eller nåt sånt.

Det gäller lyssnaren också, att lyssna intuitivt och omedelbart. Att lyssna i skärningspunkten mellan sinnena. Att lyssna psykedeliskt. Det går, för det måste gå.

För fortsatt forskning:

United States of America: *United States of America* (1968)

Ett psykedeliskt magnum opus signerat Joe Byrd med låtar som kraschar in i varandra på rent Charles Ives-manér, låtar som i positiv bemärkelse tappar konturerna tills du och de är ett, elektroniska drömmar med melodier i många färger. En hörnsten.

Fifty Foot Hose: *Cauldron* (1969)

Inte på långt när lika bra som United States of America och utan deras alltjämt tindrande fräschör, men relevant i sammanhanget.

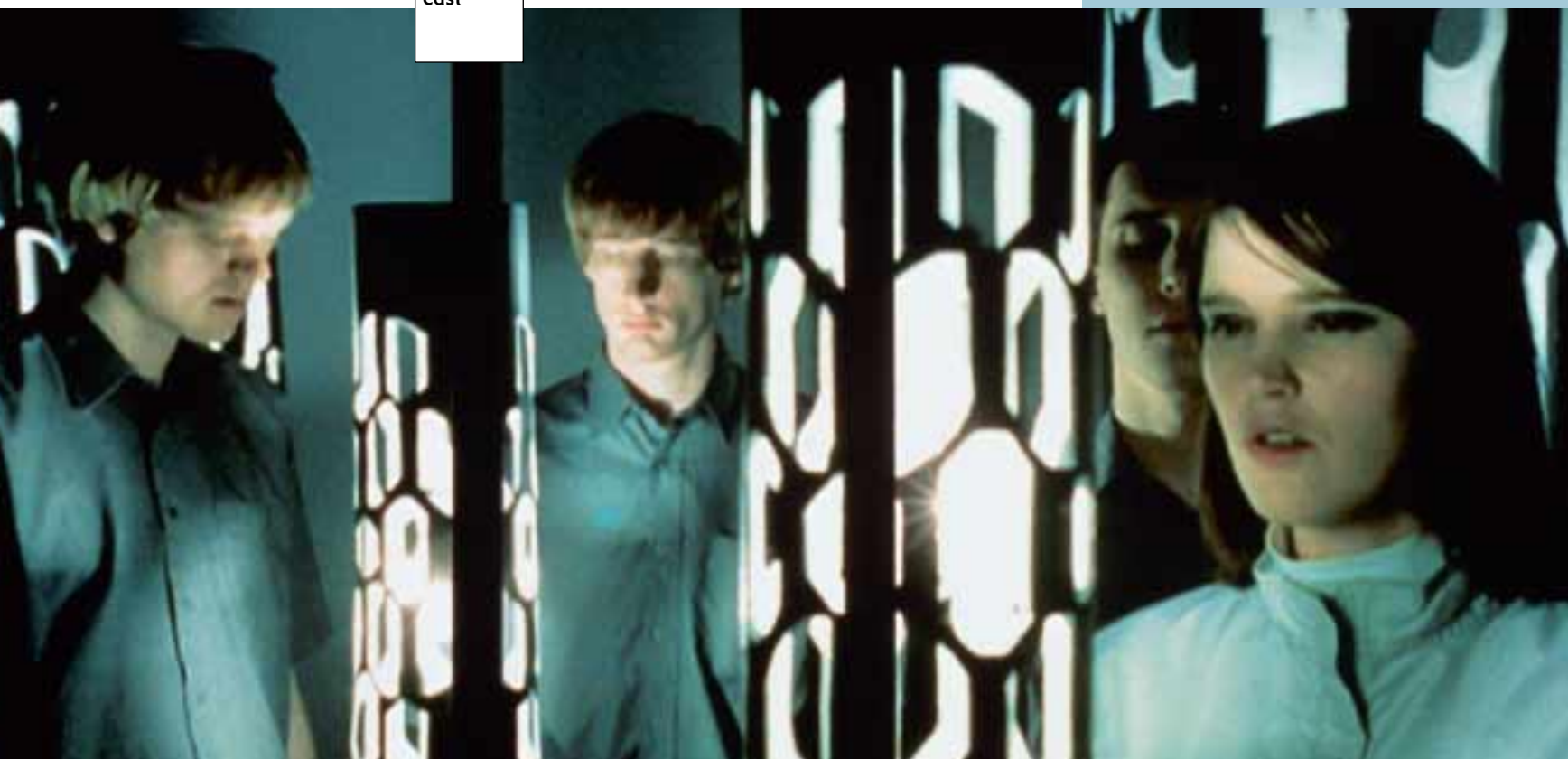
Phil Ochs: *Pleasures of the Harbour* (1967)

Inkluderad här mest på grund av den åtta minuter långa *The Crucifixion*, där den forne protestsångaren tillsammans med arrangören Ian Freebairn-Smith löser upp låten i ett suddigt elektroniskt och orkestralt dis som får lyssnaren att tappa fotfästet.

Broadcast: *Work and Non Work* (1997)

Samling med tidiga EP- och singelspår som saknar spänsten hos *The Noise Made by People*, men som i alla fall pekar ut riktningen.

Broad-
cast

Sverige har fått ett nytt rockband att räkna med!

Hardcore Superstar

Hardcore Superstar har blivit favoriter genom Voxpop och Tracks med singlarna Someone Special och Liberation.

Nu finns albumet *Bad Sneakers and a Piña Colada* i butik.

Se även
Hardcore Superstar live
på deras Sverigeturné i
vår och i sommar.

Hotet från underjorden

text: Daniel Severinsson • bild: Mattias Elgemark

Groove har varit på besök i förorten. Vi har hälsat på Salla, Chepe och Masse i Redline Records studio, med anledning av att de snart släpper samlingsalbumet *Den svenska underjorden*. Medverkar gör gräddan av Sveriges underground-hiphoppare.

Det tar över en halvtimme med tunnelbanans röda linje söderut från T-centralen till sista stoppet Norsborg där Masse möter mig och fotografen Mattias och det känns att man är långt hemifrån. Efter en kort promenad till skolan där studion är inrymd i källaren, möts vi av graffitimålade väggar och ett rum där ett antal b-boys sitter och nickar till Looptroop och Petters *Hela registret*. Salla och Chepe från The Latin Kings sitter vid mixerbordet och lyssnar tillsammans med Promoe på den nya vers som han precis lagt, eftersom den gamla av misstag raderats från hårddisken. I soffan sitter Matte och Tom från 4:e Världen och spelar Playstation. En snubbe som heter Jan filmar allt för en dokumentärfilm.

När föddes idén om att göra en samling med Sveriges underjordiska hiphopelit?

– Det började med att vi körde ett jam i Norsborg där vi hade en raptävling, säger Salla. Vi hade bestämt att finalisterna i tävlingen och de som uppträdde skulle få vara med på en 8-låtars EP som vi skulle pressa upp i 500 exemplar (Vann tävlingen gjorde 4:e Världen och headlinade gjorde Looptroop). Sedan dess har fler namn tillkommit och nu ska skivan bli en fullängdare med 16 artister, till exempel Fattaru, Profilen, Mobbade Barn Med Automatvapen och Chords and Scissors. Ungefär hälften av spåren är på engelska.

Var det ett medvetet val att ta med grupper från hela landet och inte bara från Stockholm?

– Ja, det blir för mycket inavel i Stockholm, vi letade efter band med bra och egen stil, menar Chepe. Banden har vi hört på mixtapes, sett live eller blivit tipsade om av polare. Vi köper mycket svenska skivor, vi försöker i alla fall lyssna på allt.

Köper ni mycket amerikansk hiphop?

– Nej, vi köper nästan bara funk, soul, reggae och finsk musik. Det är mycket man kan använda till samplingar och lyssnar man bara på hiphop är det lätt att man påverkas. Man vill inte låta som nån annan. En annan grej när vi valt ut artister till plattan är att ska man gå in i mickbåset ska man vara sjysst, ingen jobbig jävel, även om man också måste vara bra. På första Redline-samlingen tog vi bara med våra polare och den floppade, och på tredje, om det blir nån, kanske vi bara tar med såna som är bra, fast idioter, skrattar Salla.

Hur mycket producerar ni var på plattan?

– Masse gör ungefär hälften, och jag och Chepe delar på resten. En anledning till att vi gör den här skivan är också att vi vill låta Masse skina. Han är den ende som fått remixa Latin Kings tidigare, men vi är så egoistiska att vi har velat producera allt själva. Nu tycker vi att han är gammal nog för att visa sina talanger (garv). Det är dags att ta fram det hemliga vapnet!

När jag frågar Salla om det inte är trist att släppa ifrån sig grymma beats som de själva kunde ha använt, förklarar han att det känns direkt om det man håller på med är ett specialdesignat "Latin Kings"-beat.

– Den som gillar beatet först får det, garvar Salla!

Vi börjar diskutera skivbolag, och alla är överens om att en viktig grej med skivan är att släppa fram olika stilar.

– Storbolagen följer bara efter USA, eller så vill de ha såna som ser bra ut på bild, menar Chepe och de andra börjar prata ivrigt.

Chepe, Masse, Salla

Matte från 4:e Världen tycker att både Petters och Blues nya skivor är otroligt USA-influerade och Chepe undrar hur mycket de egentligen får bestämma själva. Tom tycker att bolagen är fega och nämner som ett exempel att MBMA aldrig skulle få en deal fast de är hur grymma som helst.

– De följer efter varandra, nu ska alla plötsligt signa en tjej, säger Matte.

– Vi hoppas i alla fall att vi får mycket publicitet, och att bolagen tar artisterna ifrån oss, avslutar Salla.

Jag frågar Tom och Matte om hiphop-kollektivet Special Blend, som förutom 4:e Världen består av bland andra Fattaru, och de berättar att det helt enkelt är det kompisgäng de hänger med, där alla rappar, DJ:ar, målar eller breakar.

– Man får uttrycka sig kreativt i alla elementen men speciellt när man rappar och målar, säger Matte.

– Vi började måla innan vi började med musik. Att måla är nästan roligare, skjuter Salla in.

– Måla är en annan frihet, svarar Matte.

Tom berättar också att när de vann tävlingen uppträdde de för första gången på svenska, och att de tidigare kallade sig Phonorigin och körde på engelska. Sina engelska grejer gör de numera tillsammans med olika polare i Special Blend, medan 4:e Världen är det de satsar på utåt. Första singeln från *Den svenska underjorden* kommer att bli deras *Mer än musiken*.

4:e Världen

sidan 24

text: Björn Magnusson • bild: Mia Carlsson

Mobbade barn med automatvapen

Mobbade barn med automatvapen står för den tajta västkustskiten på Red Line Records samling *Den svenska underjorden*. PST/Q och Leo från Göteborg bildar rapkollektivet Mobbade barn med automatvapen tillsammans med Organism 12 från Uppsala och Seron som har sina rötter i Åmål. När de träffades skrev de mest på engelska men efter att PST/Q tjtatat gick de över till svenska. Intressanta stilar med betoning på sjuk humor utvecklades. Namnet hittade PST/Q i ett gammalt anteckningsblock och insåg att det var ett bra namn på en grupp. Till Latin Kings studio blev de inbjudna i samband med en talangtävling som Red Line Records anordnade.

– Tyvärr var vi inte med på tävlingen men på något sätt fick de nys om oss av någon som var där och det kändes jävligt bra och smickrande att få jobba med dem, säger Leo.

Både Leo och PST/Q håller vid sidan av Mobbade barn med automatvapen även på med soloprojekt. Leo beskriver sin rapstil som osnygg och har bland annat gjort låten *Vanvård* där han gör mos av den svenska vårdapparaten. PST/Q håller just nu på att färdigställa sin första fullängdare. I slutet av förra året släppte han sin debutsingel *Pluralis Majestatis* där han spottar verbala flytningar med inslag av humor och attityd.

– Men våldsironi känns lite uttjatad och nu vill jag hitta på något annat, säger PST/Q.

Klassisk romantik

text: Peter Sjöblom • bild: Mattias Elgemark

Det är en passande titel, *Industrial Silence*. Självt kommer jag att tänka på någon fabriksbyggnad om kvällen och den spöklighet som arbetarna lämnar efter sig när de gått hem för dagen och mörkret har lagt sig.

– Det är en bra titel, säger Frode Jacobsen som spelar bas i norska Madrugada. Det är så lätt för folk att förstå vad den *kan* betyda. Och den säger en del om stämningen på plattan.

Visst har väl skivan sin ödslighet men lika mycket varma känslor. Rent av ett romantiskt drag. Associationerna till Walkabouts, Nick Cave och Tindersticks är inte långsökta.

– Vi brukar säga att vi spelar klassisk romantisk rock med inslag av soul, blues och psykedelia. Jag blir väldigt överraskad när folk försöker placera oss i alternativ country-facket. Vår

andra EP hette *New Depression*, och nån i pressen kallade den *No Depression* som är ett annat namn på alternativ country. Det var väl rätt och slätt nån som läste fel...

I maj åker Madrugada ut på en sin andra Europa-turné (Sverige också, snälla!) som ett resultat av att den första som nyligen avslutades blev så lyckad. Någon gång framåt hösten hoppas Frode att nästa platta kommer. Lagom till när klassisk romantisk rock behövs som allra bäst alltså.

Danny McNamara har just slagit upp ögonen. Ett nytt hotellrum. En ny hotellbar, som han för övrigt drack torr i går kväll. Nu är klockan halv elva, han är uttorkad, nyvaken och i ärlighetens namn jättetrött. Givetvis övertygad om att han aldrig ska röra alkohol igen. Men han skjuter sitt fysiska tillstånd åt sidan så gott det går, för han vill ju så gärna prata om musiken.

Embrace

Popens sista riddare

text: Ebba von Sydow • bild: Kevin Westenberg

Vad skulle du göra om NME och Melody Maker gör vad som helst för att få dig på omslaget? Samtidigt som Radio One är en tokig hund i ditt byxben? Ditt brott? Du har skickat dem din demokassett. Embrace hade aldrig ens vågat drömma om att de skulle bli hyllade som brittopens sista riddare tack vare sin demo och låten *All You Good Good People*. Men den svepande, storslagna låten med den träffsäkra refrängen trycktes upp i 1000 exemplar som alla slukades av branchen innan den hann nå skivaffärerna. Embrace kastades in i cirkusen utan skyddsnät. Tre år senare ser Danny McNamara tillbaka på galenskaperna.

– Det som var bra var att människor älskade oss utan att ha hört en enda ton. Det dåliga var väl att många blir fruktansvärt misstänksamma mot ett band som får så mycket uppmärksamhet gratis. Fan, det skulle jag också bli. Det verkade för bra för att vara sant helt enkelt, något stämde inte...

Hur hanterar man det låget bäst?

– Ja, nu kan jag se saker vi gjorde fel. Men hur skulle vi veta? Vi gjorde vårt bästa och nu är vi här, så något måste ha gått rätt. Jag tror att det är väldigt viktigt att motverka hypen genom att spela mycket ute. Man måste visa att man finns på riktigt. Annars tror jag att folk rätt snabbt tröttnar på tidningarnas hysteriska idéer. Jag minns att vi spelade tills vi inte orkade stå.

När åkturen med pressen saktade ner började de i lugn och ro arbeta på sitt andra album, uppföljaren till *The Good Will Out* från 1998. Nu är det klart och det är ett lite annorlunda Embrace som är tillbaka. De snabba låtarna är hårdare, distade och med mer, tyvärr inte alltid lika motiverad, ilska. Samtidigt har balladerna blivit ännu mjukare, speciellt det vackra titelspåret *Drawn From Memory*. Här har de upptäckt att ett ensamt piano, försiktiga stråkar och enkelheten talar tusen gånger tydligare än svulstiga, kvävande arrangemang. *The Love It Takes* är förmodligen bandets bästa låt någonsin. Danny skrattar, tackar, men säger till mig att jag inte har hört bandets bästa låt ännu.

– Vi hyrde ett stort, vackert hus på landsbygden utanför Leeds, skakade fram utrustning och började spela in. Vi hade mycket material men improviserade fram massor när vi var där också. Vi drack och åt, bjöd över vänner och mådde bra. Vi började spela sent varje kväll och fortsatte hela natten. När vi vaknade till liv dagen därpå lyssnade vi igenom vad som hänt under natten. Ofta undrade vi vad fan som hade hänt! Men det var en underbar tid, kanske de roligaste veckorna i mitt liv!

HULTSFRED2000

festival 15 16 17 juni

ÄBRO

OASIS (UK)

RAGE AGAINST

THE MACHINE (USA)

KELIS (USA) | **THÅSTRÖM**

LOK | **BACKYARD BABIES**

SAHARA HOTNIGHTS

SUICIDAL TENDENCIES (USA)

GROOVE ARMADA (UK)

REPRAZENT (UK) | **MILLENCOLIN**

MIKAEL WIEHE | **ANDREAS JOHNSON**

THE MOTORHOMES | **NEBULA** (USA)

THE MAKE-UP (USA) | **OI POLLOI** (SCOT)

SPIRITUAL BEGGARS (S/UK)

THE BUSINESS (UK) | **DIPPER**

THE PRODUCTS | **IN FLAMES**

GILLES PETERSON (UK) | BOO WILLIAMS (USA) | KLUTE (UK) | MJ COLE (UK)
MATEO MATOS (USA) | TEE PRODUCTIONS ALLSTARS (N) | LA CIENDA
HONDURAS | MARKUS ENOCHSON feat. FRANK ÅDAHL and the
SOUL SUBSIDIARIES QUARTET | CHRISTIAN FALK PRESENTS
QUEL BORDEL | MAGNUS LINDGREN | LOOPTROOP

SPOTRUNNAZ | TIMBUKTU | DR KOSMOS

ROBERT JOHNSON & PUNCHDRUNKS

RENNIE PILGREM (UK) | ANDY VOTEL (UK)

KRAFTY KUTS (UK) | RUSS DEWBERRY (UK)

SHUT UP AND DANCE (UK) | RAW DEAL (UK)

SOUND OF HABIB ALLSTARS

THE MIGHTY QUARK | ROADSAB (USA)

WE (N) | GIANT ROBOT (SF)

THEE ULTRA BIMBOS (SF)

THE FLAMING SIDEBURNS (SF)

THE TREMOLO BEER GUT (DK/S) | ESKOBAR

DOZER | 69 HARD | MOBBAD BARN

MED AUTOMATVAPEN | PHONETIK

PER PLANHAMMAR

EYE-N-I & PROFILEN

JACK BROTHERS...

TOTALT CA 160 AKTER

mer info på www.rockparty.se

BiljettDirekt 077-170 70 70

Julius Biljettservice 046-280 45 45

Alla ATG-ombud

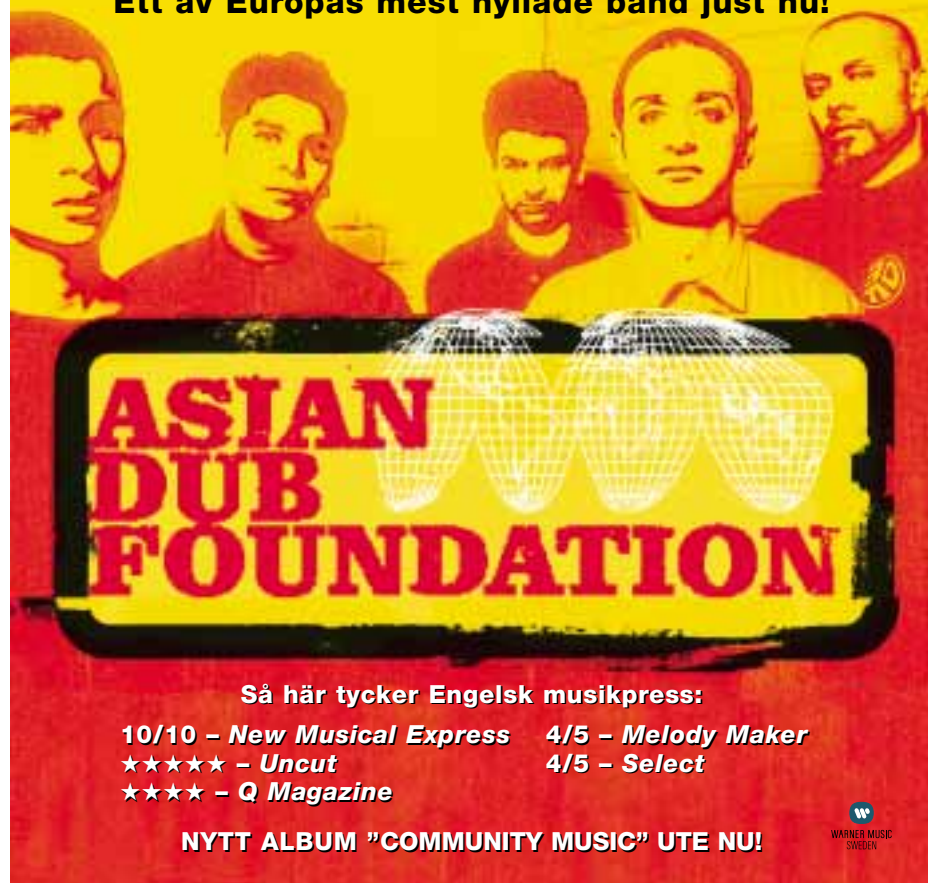
ÅTTA SCENER | SKATEBOARD | FRI PARKERING OCH CAMPING
ÖLTÄLT | BIOPALATS | ALL VÄRLDENS MAT | DUSCHA VARMT

Reningsverket

Ett av Europas mest hyllade band just nu!

Lyckliga äro GROOVEs prenumeranter!

Om man ännu inte tagit beslutat sig för att få Groove hem i brevlådan nio gånger per år lockar vi nu våra (nya & gamla) prenumeranter med gratisprylar.

Först och främst biljetter till Hultsfreds-festivalen, men även kanonskivor med Thomas Rusiak (Universal), AC/DC (Warner), Queen (EMI) och Blå O (Border).

Gå in på vår hemsida www.groove.st och klicka på "tävling" så är chansen stor att du blir en av vinnarna. Vi är glada om du är glad. Vi hör.

något bättre musik i vår...

IDJUT BOYS

På Saturday Nite Live hittar ni 25 år av disco till house med helt nya versioner av disco/house-hits. Otroligt sväng på denna första volym av tre.

JERU THE DAMAJA

Det är med stolthet som vi här presenterar Jeru the Damajas nya album. "Heroz 4 hire" är en höjdarplatta för alla fans av KRS-1, Gang Starr och Wu-Tang!

BROADCAST

Årets stora indie-popplatta? Broadcast hyllas både i engelsk och svensk press. Oskuldsfull pop i futuristisk anda. Kolla in Broadcast live här...

BROADCAST (UK) + WHEAT (US)
Apr 28 Göteborg (S) Pustervik
Apr 30 Stockholm (S) Kågelbanan
Maj 01 Oslo (N) So What
Maj 02 Köpenhamn (DK) Loppen

PST/Q

Äntligen en frisk fläkt inom svensk hip-hop. PST/Q är något så ovanligt som en originell svensk rappare. Helt klichébefriat och otroligt bra. Innehåller bland annat Jag '97, Tid att göra upp räkningen och Jesuskomplex.

BORDER
MUSIC

Med ökendammet virvlande och volymen högt uppskruvad lever denna trio sitt eget liv. Trots att de spelar instrumentalt har de sina egna texter, även om de endast existerar i deras egna tankevärld.

Trio upplever instrumental lycka

text: Thomas Olsson

Nyligen kom Karma To Burn till Sverige. Med två plattor i bagaget bevisar de att de kan svänga hejdlöst även utan sång. Några timmar innan spelningen mötte jag basisten Rich som gärna pratade sig varm om sina största hjältar, Joy Division.

– Absolut ett av mina största favoritband. Framförallt Ian Curtis plågade sätt att sjunga och texterna han skrev som jag verkligen levde mig in i när jag var yngre. Redan då tror jag tanken föddes på att göra en cover. Annars har jag en kluven inställning till just covers, vissa saker ska lämnas orörda, som till exempel Jimi Hendrix eller AC/DC:s låtar. Man måste sätta sin egen prägel på en cover, något som jag tycker vi lyckats med på låten *24 Hours*, där vi både gjort den mer dynamisk och tyngre än originalet.

Låten finns med på bandets första platta men spelas aldrig live. Men Rich nämner att skulle någon i publiken kunna texten och vilja gå upp på scen och sjunga skulle de köra den direkt.

John Garcia - nej tack!

Födda och uppvuxna i Morgantown, en liten håla i West Virginia, tog bandet sina första stapplande musikaliska steg under grunge-eran 1993. Karma To Burns musik var inte direkt lättsåld, vilket märktes när de letade spelställen, en situation de delade med många andra band.

– Första gången vi kom i kontakt med sångaren John Garcia och Kyuss var när vi spelade tillsammans i Ohio inför 25 personer, säger Rich.

Hmm, det skulle varit idag det, då Kyuss är ett högt aktat kultband och av många ansedda vara grundare av stonerrocken.

– Sedan den spelningen har jag behållit kontakten med John som även under ett kortare tag turnerade som sångare med oss. Allt fungerade bra tills han plötsligt drog tillbaka till Kalifornien för att fortsätta med Kyuss. Men 1995 splittrades dom och han ville tillbaka till oss igen. Efter konsultation inom bandet kom vi överens om att göra ett break med Karma To Burn och istället skriva nya låtar som var anpassade för sång. När kassetten var klar skickade vi den till John, men inte ett ljud hördes.

Karma To
Burn

Under tiden de skrivit låtarna hade John passerat på att starta ett nytt projekt, SloBurn, och dessutom skrivit under ett kontrakt som förbjöd eventuella sidoutflykter. Någoting han aldrig nämnt för Rich. Men trots det beslutade sig Karma To Burn att vänta ut kontraktet eftersom de trodde så hårt på det nya materialet.

– Efter fyra månader hade fortfarande inget hänt. SloBurn var splittrat och det nya projektet var istället Unida. Något intresse att spela med oss existerade plötsligt inte. Gissa om vi blev förbannade, säger Rich och ser ut som han menar det.

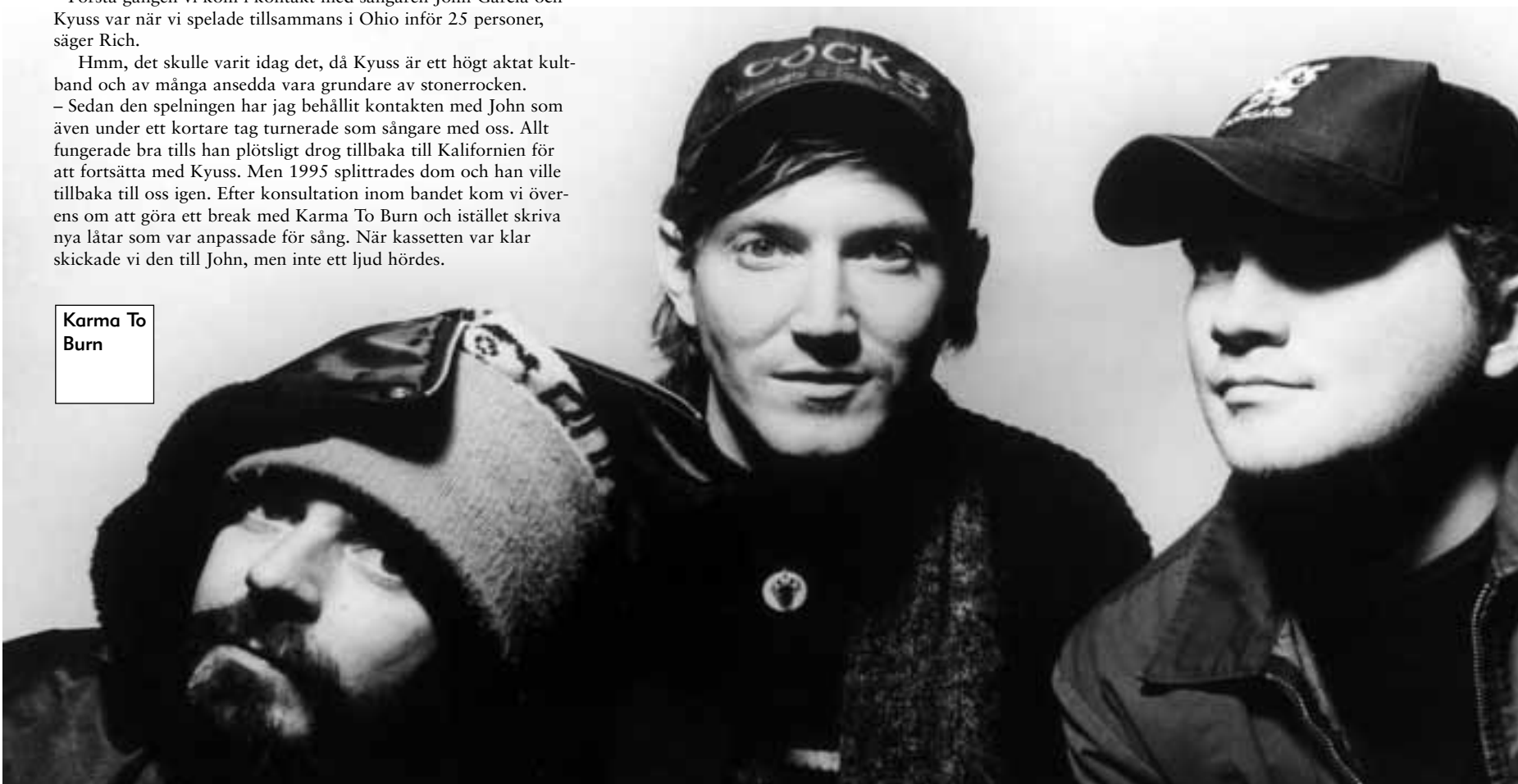
Storleken har betydelse

Det verkar som om Karma To Burn hade det motigt i början karriären. Inte blev det bättre när de skulle fixa skivkontrakt. Det hela började sent en kväll efter de hade spelat. Killen som ägde stället kom inrusade i logen och öste lovord, han var så begeistrad att han till och med lovade att hjälpa dem till ett skivkontrakt. Och snart hade han bokat mängder med spelningar runt om i USA, och

själva avgörandet kom i New York.

– När vi kom dit dök han plötsligt upp och nämnde någonting om en överraskning. Snacka om chock när hela lokalen var full av skivbolagsfolk! Efter spelning blev det fullkomligt kaos, alla drog i oss, till och med Atlantic Records var där. Men vi var skeptiska mot de stora och eftersom vi är ett instrumentaland inbillade vi oss att det skulle vara lättare om vi skrev på för ett mindre bolag. Gissa om vi hade fel? När det väl kom till kritan vägrade Roadrunner ge ut oss om vi inte hade sång på låtarna. Men vi gav oss inte, hellre väntade vi ut kontraktet än gick med på deras villkor. Det hela löste sig till slut genom att ett mindre promotionsbolag tog hand om oss. De betalade inspelningen som sedermera köptes upp av, just det, Roadrunner.

Men trots att Rich hävdar att de inte gav sig kröp de alltså slutligen till korset och lade till sången, med hjälp av en gammal skolkamrat.

**sverige
enligt
groove....**

Banana moon, Örebro
Benni's, Uddevalla
Blinda åsnan, Malmö
Bogesound, Ulricehamn
Bokman, Helsingborg
Burmans, Umeå
CD-specialisten,
Borlänge
CD-specialisten, Falun
CD-specialisten,
Uddevalla
CD Vi, Ängelholm
Domus, Varberg
Ej's, Lidköping
Folk & rock, Helsingborg
Folk & rock, Luleå
Folk & rock, Lund
Folk & rock, Malmö
Garageland, Umeå
Get Back, Linköping
Jannes skivbar, Kinna
Jannes wax, Trollhättan
Jay's, Västerås
Jukebox, Malmö
Kringlan, Södertälje
Lasses musik,
Kristianstad
Liberg, Falköping
Megahertz, Jönköping
Megahertz, Karlstad
Megahertz,
Kristinehamn
Megahertz, Mariestad
Megahertz, Växjö
Megahertz, Örebro

Musikörat, Uppsala
Najs prajs, Örebro
Rocks, Borlänge
Rocks, Eskilstuna
Rocks, Gävle
Rocks, Karlstad
Rocks, Linköping
Rocks, Skellefteå
Rocks, Sundsvall
Rocks, Umeå
Rocks, Uppsala 3 butiker
Rocks, Valbo
Rocks, Västerås
Rocks, Örebro 2 butiker
Rämjes, Lysekil
Sjunnes, Helsingborg
Skiv po, Karlskoga
Skivbutik, Gävle
Skivbutik, Sundsvall
Skivbörsen, Västerås
Skivfabriken, Klippan
Skivforum, Arvika
Skivgrossisten, Skara
Skivhuset, Halmstad
Skivhuset, Malmö
Skivhörnan, Östersund
Skivlagret, Halmstad
Skivlagret, Kalmar
Skivlagret, Karlskrona
Skivlagret, Kristianstad
Skivlagret, Linköping
Skivlagret, Växjö
Skivman, Vänersborg
Skivstället, Katrineholm
Söder Cd, Helsingborg
Tower music, Kungälv
Troij's, Norrköping
Tropéz, Uppsala
Vaxkupan, Norrköping
Vega video, Avesta

Volym, Borås
Åhlens, Örebro
Åkes video, Mariestad
Östmans musik,
Örnsköldsvik

**göteborg
enligt
groove....**

Andra Långgatan
Skivhandel
Armadillo
Bengans Centralen
Bengans Stigbergstorget
Biljardpalatset
Bio Capitol
Biografen Draken
Biografen Svea
Blenda
Busker's Javabar
Bönor och bagels
Café Fru Gredelina
Café Hängmattan
Café Napoleon
Café Vasa
Caféstugan
Cafeva
CD-specialisten
Dirty Records
Espresso
Fever
Filmtajm Järntorget
Flygarns Haga
Freddans
Gillestugan
Hagabion
Humanisten
IT-palatset

Jacob's
Java Kaffebär
Jazzhuset
Jazzklubben Nefertiti
Johan Skoglund
Johanssons skåpmat
Jord
Kafe Japan
Karltext
Klara Kök och Bar
Krasnapolsky
Krokodilen
Kåren
Madhouse
Marilyn video
Karl Johansgatan
Marilyn video
Linnéplatsen
Marilyn video Vasagatan
Moms
MUG
Myrorna Järntorget
Oceanen
Off the record
One Off
Pro Stuff
Pusterviksteatern
Restaurang Noon
Satisfaction
Skafteriet
Skivfyndet
Skivhuset
Soundvision Fredsgatan
Soundvision Nordstan
Stadsbiblioteket
Studs
Tapas
Tre små rum
T12
Videohuset

World Music
Zenith

**stockholm
enligt
groove....**

Andreas skivor
Beat Goes On
Beckmans
Boutique Sportif
Café Soda
Café Tabac
CD-Collector
Cheers
Coffee cup
Estrad musik
Fasching Jazzklubb
Folkhemmet
Frizzle Records
Fryshuset
Glenn Miller Café
Got To Hurry Records
Gåsgränd 4
Haga Skivakademi
Halkan's Rockhouse/
Old Guitars
Handelshögskolans kår
Hannas Krog
Hard Rock Café
Holger Bar & Mat
Hot Wook Cafe
Hysj Hysj
Jam
Jeriko
jus Design Ab
Kaos Restaurang & Bar
Konditori Ritorno
Lava/Kulturhuset

Lisa Larsson
Secondhand
Little Shop of Records
Magnus Ladulås
Restaurang
Marquee Records
Mega Akademin
Mellotronen
Mix Skivor Farstaplan
Mix Skivor Globen
Mix Skivor Haninge
Mix Skivor Jakobsberg
Mix Skivor Skärholmen
Mix Skivor Sollentuna
Mix Skivor Solna
Mix Skivor Vällingby
Nitty Gritty
Norrlandskantin
Nostalgiapalatset
Oscars-konditoriet
Pet Sounds
Pitch Control
Rabarber Restaurang
Record Palace
Restaurang East
Robert's Coffee
Sjögräs Reasturang
Skivfönstret Götgatan
Skivfönstret Karlaplan
Skivhuset
Snaps/Rangus Tangus
Sneakers'n'stuff
Sound Pollution
Svart Kaffe
Tantogården
Torsgatan 1
Vilse i Garderoben
Åhléns

COOOL CAROLA
Nytt album ute NU
WWW.BEATBUTCHERS.COM
Feber

1:a Majfestival

Slottsskogen, framför Björngårdsvillan
Restaurangtält med mat, öl, vin o fika

eftermiddagens program:

14.00 El Musico
15.00 Teater Kolibri
16.00 Peter Rudvall med band
Ordfront presenterar en av sina författare

kvällens program:

18.00 Blå Tåget
20.00 Åsa Gustafsson med band
21.00 1:a Majtal av Erik Blix
22.00 Psycore
23.00 USCB-Allstars

DJ under kvällen: Iris

Entré: Från 17.00, 80 kr Biljetter finns att köpa på
Bengans, Vänsterpartiet, Syndikalistiskt Forum och Hagabion

Vänliga och positiva

text: Jonas Elgemark • bild: Louise Billgert

När man fyllt trettio och är ärrad och bränd, då har man behov av någonting svalkande, något som fogar ihop en snarare än något som tänder eld på en... Så sa en gång Ulf Lundell och den känslan vill Niklas Frisk och Andreas Mattson uppnå med sin musik. Ingen ångest eller tristess, bara Sweet Chariots.

1997 sprack Atomic Swing och 1999 hände samma sak med Popsicle. De två hjärnorna bakom banden, Niclas Frisk och Andreas Mattson, satte sig ner och funderade. Det som rörde sig i deras huvuden var "Vad vill jag göra? Har jag fortfarande något att säga? Ska jag fortsätta med musik eller är jag för gammal? En soloskiva kanske?" Niclas berättar:

– En soloskiva ville jag inte göra eftersom det skulle kännas som det inte fanns så mycket att koka soppa på. Jag har alltid önskat mig en låtskrivarpartner.

Niclas producerade Popsicles två senaste skivor men de var musikaliskt ganska långt från Atomic Swing, kanske var det därför det gick bra, menar Niclas.

– Andreas låtskrivande kom från ett annat håll. Han börjar från början när han skriver låtar, jag börjar från mitten med titeln. Vi har uppfostat varandra i musik,

Sweet Chariots

medan Andreas har spelat smartare musik har jag spelat svängigare musik.

De inledde med en charterresa till Miami, varsin akustisk gitarr och med filosofin att fick de en skuld så hade de en anledning till att ro projektet iland.

– Det är världens lättaste att starta ett projekt, det är en annan sak att knyta ihop det och se till att det kommer ut, berättar Andreas. I Miami låg vi på stranden på dagarna och på kvällarna köpte vi öl, la oss på var sin säng och gjorde låtar, sen gick vi ut och belönade oss. I Sweet Chariots känner de sig friare än tidigare, de gör mer som de vill och är inte bundna till den klassiska mallen för ett band med skivsläpp följt av en massa turnéer och intervjuer.

– Man har varit tjugo år och man har spelat i band och vet vad det innebär. Nu är vi ett låtskrivarteam, meningen med Sweet Chariots är att det ska vara en kreativ konstellation, det som känns bra tar vi. Fördelen när man är två är att man kan plocka musiker när de har någonting som gnistrar och när de känns rätt. Anledningen till att man spelar musik är att man vill känna sig fri, man har en känsla av att man styr sitt liv.

Det är inte helt vanligt med låtskrivarduos i Sverige.

– Du glömmer Ratata, Gemini och Roxette (skratt!). Det är oftast en som är hjärnan och en som är snygg. I Sweet Chariots är båda snygga och båda har hjärna. Det är alltid lika roligt när det står att duos har splittrats, det blir så lite splitter, de klyvs liksom.

Ni är båda gitarrister, blir det konflikt om vem som ska spela komp och lead?

– Vi vill båda vara kompgitarrister.

– Jag tror jag har lyckats bli kompgitarrist, 92-93 då kände jag, wow! Jag börjar klura ut hur det funkar med gitarren, det kändes som man bröt ny mark hela tiden. Andreas spelar mycket bättre, enkla, genialiska och typiska lead-gitar, jag är vassare på ack-gitarr.

– Jag är inte så snabb så jag får försöka tänka ut något fiffigt.

– Andreas är mer Telecaster-gitarrist och jag Gibson, jag spelar med diskantmicken och Andreas kör med uppmicken, när man verkligen är bra på ett instrument är precis när man håller på att lösa ekvationen, när det blir en upptäcksresa. Piano känns fortfarande som en upptäcksresa för mig.

Varför Sweet Chariots?

– Den här skivan innehåller elva sweet chariots, svarar Niclas. Det ska kännas som någon kommer och hämtar dig för ett ögonblick, man känner sig upplyft och tröstad, det är så man vill benämna musik man gillar, det är ett vänligt namn på vänlig musik. Vi vill göra uppmuntrande, positiv musik utan tonårsångest, självömkan. Det här är inte finalen, det är en start – Sweet Chariots maskineri har precis börjat stänka igång och vi har inte varit på toppen av pyramiden ännu.

Latin Kings

från sidan 17: Red Line Records

När jag ändå pratar med Salla och Chepe passar jag givetvis på att fråga lite om The Latin Kings.

Hur kom det sig att ni började rappa på svenska?

– Vi spelade på Kafé 44 och andra ställen, säger Salla, och körde både på spanska, engelska och svenska. Det märktes att publiken gillade de svenska grejerna mest, och dessutom är vi så dåliga på engelska. Dogge är dålig på svenska men han är ännu sämre på engelska (garvar)!

De berättar om hur de spelade in *Välkommen till förorten* med Gordon Cyrus och säger att de inte är direkt stolta över den plattan.

– Men tack vare den har vi studion och kan hålla på nu, menar Chepe.

– När vi skulle göra uppföljaren (*I skuggan av betongen*) ville vi göra allt själva, men vårt bolag trodde inte att vi skulle klara det så vi skaffade en bättre deal med ett annat bolag. Vi fick pengar att köpa en studio för och startade denna labeln. Det är många misstag på andra plattan för vi kunde inte sköta det tekniska, vi fick en massa manualer som vi sket i att läsa.

– Vi fick för fria tyglar.

– När plattan var klar hade vi redan bränt alla videopengar.

– Vi är ändå nöjda med andra plattan, det kändes att det var vi!

Känner ni stor press inför nya plattan som ska komma i höst?

– Alla kommer med råd, typ: Lagg in lite salsa, så kan ni sälja mer, svarar Salla! Vi vet att vi kan sälja mer om vi blir kommersiella, så dumma är vi inte, men ville vi sälja skulle vi inte göra hiphop. Då skulle vi göra techno eller nåt annat. Vi lyssnar på våra egna skivor och kommer ihåg hur det kändes när vi spelade in låtarna och så. Vi gör det här för att det är kul, inte för pengarna.

Gör ni allting själva den här gången?

– Vi gör det mesta, det vi kan. Det blir bäst så, slår Salla fast.

Hur kommer det att låta?

– Ungefär som en fortsättning på förra.

När jag frågar om någon har något att tillägga säger Salla bara att han är jävligt nöjd med samlingen. Sen garvar han och tillägger att det är synd att de inte kommer att kunna fortsätta samarbeta med banden eftersom alla säkert kommer att bli snodda av större bolag.

Cynism på kärleksbåten

Per Franchell jobbar som kock på Oyster Bar i Detroit, Michigan. Han har bott i USA i drygt ett år eftersom han är gift med en amerikanska. Men även över där började de tidigt kalla honom vid hans riktiga namn; Peggen.

Över en kaffe, några öl och en konsert med Primal Scream nere på skåneslätten berättar Peggen på bred dialekt att debutplattan som släpps senare i vår kommer att heta *Das Love Boat*.

– Vi spelade in den med Marco Manieri i Tambourine Studio i Malmö förra året. Vi jobbade en hel del på dator vilket var kul. Beck känns mycket närmre för mig än vad rock'n'roll gör. Men jag ser mig själv som låtskrivare i första hand.

Infallen i låtarna är många. Det scratchas och reggaetakter poppar upp, man använder stor orgel, cello (Mattias från Flesh Quartet) och saxofon ("Ett instrument kan ju aldrig vara passé!"). Kantigheten och den varierade ljudbilden förklarar han med en ovilja att "hitta" sitt sound.

– Vi fick till en bra variation helt enkelt. Vi repade inte mycket innan inspelningen och en del låtar spricker nästan, det är inte alltid riktigt tigt, men det gör inget, det ska kittla lite.

Texterna föds ofta väldigt hastigt. Han använder sig bara av stolpar, utgår från ett tema.

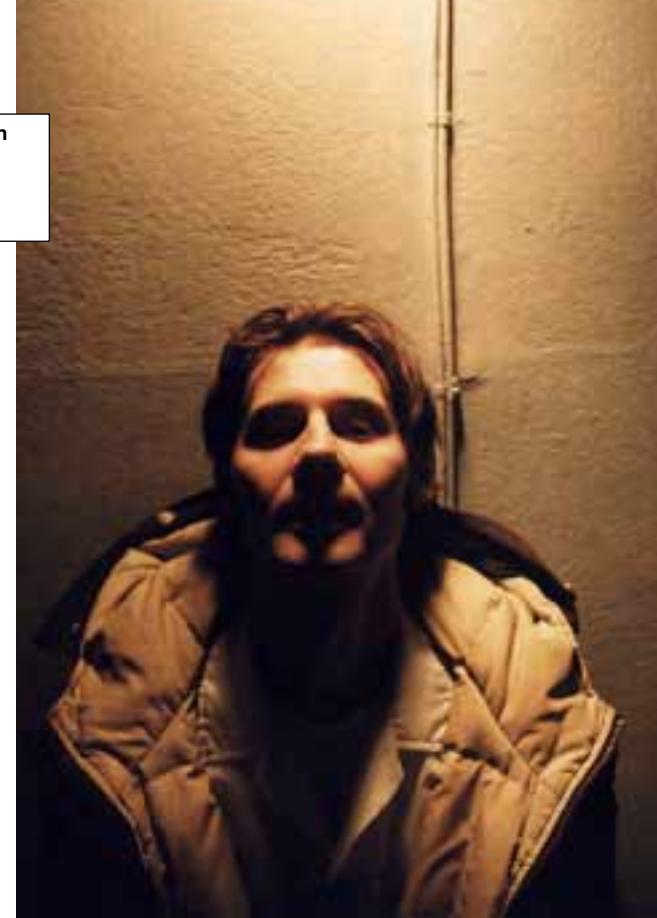
– Förr lyssnade jag inte på texter så noga. Jag kan få inspiration till att skriva en låt av en artikel jag läst eller en situation jag hamnat i. Av någon anledning har jag blivit mer cynisk, det finns ett visst mått av sarkasm i mina texter. Man ser väl allt tydligare ju äldre man blir, funderar Peggen.

Ett exempel på detta är underbara låten 50/50. "I spent a lot of time on you baby, I spent a lot of energy, yeah. So you're sittin' at my bedside, cuttin' my life-support away."

– Den handlar om Anna-Nicole Smith och fame and fortune. USA är väldigt ytligt, det är svårt att hitta riktiga vänner där. Så är det för amerikanarna också, de har tappat det.

Både längtan och kritik visas också tydligt i de definitiva avslutningsraderna: "My executions due today. You'll be my death, but I still love you baby. You'll be my death-angel".

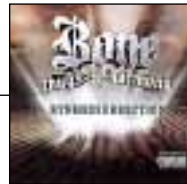
Peggen

**Från Latin Kings bolag
Red Line Records
presenterar vi samlingen
med kommande hip-hop
förmågor från hela
Sverige! Finns att köpa
fr o m 8 maj.**

www.redlinerecords.com

LED ZEPPELIN "Latter Days"

Atlantic/Warner

Skivbolaget Atlantic gör faktiskt en välgärning när de samlar ihop det bästa med Led Zeppelin under årens lopp på två CD-skivor. Den första som släpptes tidigare är år innehöll spår från bandets fyra första skivor. På *Latter Days* återfinns låtar från *Houses of the Holy*, *Physical Graffiti* och grymt underskattade *Presence*. Det känns svårt att i ord uttrycka något så självklart som att Led Zeppelin är bäst. Men med en trummis, John Bonham, stadigare än Andarna; en sångare i Robert Plant, med en röst så stark och ständigt på väg framåt i tiden; basisten, John Paul Jones, som tillsammans med Bonham var motorn i detta band; och slutligen gitaristen, Jimmy Page, en banbrytande herre som alla som någonsin tänkt sig en karriär som rockstjärna tittat avundsjukt på. Dessa fyra herrar har tillsammans skrivit in sig i uppslagverken som ett av rockhistoriens mest betydelsefulla band.

Per Lundberg

JOHN COLTRANE

"The Very Best of John Coltrane"

Rhino/Warner

Att få in "The very best of John Coltrane" på en enda CD är en veritabel omöjlighet, också om man som här valt att koncentrera sig på perioden när han låg på Atlantic. Till exempel märks det i att *Olé* med bland annat sin uppslukande titellåt överhuvudtaget inte finns representerad. Urvalet i övrigt kunde också varit mer utmanande och fantasifullt utan att man för den skull hade behövt göra avkall på kvaliteten. Men samtidigt – det är svårt att misslyckas med en Coltrane-samling, eftersom det mesta materialet är precis så bra som legenden gör gällande. För den som aldrig bekantat sig med Coltrane (och därmed har en hel underbar värld kvar att upptäcka) är det här en helt okej introduktion. Sedan är det bara att gå vidare till plattorna på Impulse och göra sig beredd på att livet och lyssnandet inte kommer att se likadant ut som innan.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"The Desco Funk 45' Collection Part 2"

Desco/Strut/Goldhead

Coola funksamlingar har översvämmat marknaden på sistone, tung porrfunk funkar ju självklart bra i hipp klubbmiljö och jag klagar heller inte. Denna platta innefattar sju singlar, inklusive b-sidor, med sex olika band som spänner från James Brown-ös till decaresoul. Svänget finns där, blåset och orgelslingorna också. Perfekt förfestmusik.

Gary Andersson

BONE THUGS-N-HARMONY "BTNHRESURRECTION"

Sony

Bone Thugs-n-Harmony fortsätter att spotta ut sina rim i en rasande takt. Med bumpig bas sätter de horder av bilstereos i synkroniserad gungning. BTNH:s kännetecken är de köraktiga raparrangemangen och de förfinas på *Resurrection* som känns lite lagom farlig. BTNH kan absolut bli hårdare och därmed angenämare.

Björn Magnusson

GRANDDADDY

"The Sophtware Slump"

V2

Förra året släppte Grandaddy en CD kallad *The Broken Down Comforter Collection* innehållande material från två EP-skivor. Musiken var repetitiv och bräcklig, utdragna brottstycken förvandlade till smäktande pop-musik, starka känslor bands fast vid ett rytmsystem som kastades ut över lyssnaren likt ett fisknät. De fångade mig. Influenserna och parallellerna i Grandaddys musikskapande är på nya plattan *The Sophtware Slump* otaliga – Bowie, Pink Floyd och framförallt ELO speglas i deras episka skapelser. Men det är detaljrikedomen som imponerar mest. Och ett osvikligt melodisinne hos kreatören Jason Lytle. Lyssna och njut. Lyssna och finn nya harmonier och favoritpassager i varje låt. Lyssna och lär.

Gary Andersson

DRUNK

"Tableside Manners"

Jagjaguwar/Victory

Förra årets *Raised Toward*, Drunks tredje album, var olysningsbart. Rick Alverson viskade fram varje stavelse som om det vore hans sista och låtarna avslöjade påträngande sanningar om honom som man inte ens skulle vilja veta om sig själv. På nya *Tableside Manners* är låtarna enklare, mer direkta och inte lika intima och de är därför lättare att ta till sig. Istället för att ta ett steg framåt mot lyssnaren, har Drunk tagit ett steg tillbaka och inbjuder istället lyssnaren att följa efter dem. Det är en varm känsla som uppstår om man vågar ta det första steget. Låtarna förlitar sig, utan att låta alltför bekant, på mer klassisk harmonik och det låter nästan nostalgiskt redan första gången man hör dem. De vackra melodiska gitarrerna känns igen från tidigare album, men de verkar ha blivit mjukare, mer kontrollerade. Alversons viskningar på *Raised Toward* har ersatts av ett melodiskt nynnande, och varje gång man lyssnar på *Queen of Venice*, plattans tveklöst starkaste spår, vaggas man in i ett harmoniskt lugn. Det bästa är att det är enkelt att återvända. Det gäller bara att ta första steget.

Dan Andersson

DIVERSE DOT-ARTISTER

4 tolvor

Dot/MNW

Så efter en längre tids uppehåll är äntligen Dot tillbaka. Fyra tolvor, fyra artister med två spår vardera. Quant känner vi igen sedan tidigare. Hans *Tik Tok* överraskar med spoken word från Psycoresångaren Marcus Jaan. Annars känner man igen Quants moderna funk, som han utvecklat och förfinat. Engelska *Metamatics*, med ett förflutet på Clear och som nu säkrast återfinns på egna bolaget Neo Ouija, har vi förut sett som remixare hos Dot. *Man-Q-Neons* (=invånare i Manchester) har en rätt irriterande leksaks-melodi som förstör en annars bra låt. Då är *Grades of Shade* mycket bättre, skön elektronisk lyssningsmusik av omisskännligt *Metamatics*-snitt. JOL kallade sig tidigare Star, men kände sig tvingad att byta namn. Tyvärr är jag allergisk mot den sortens knorrande "funk"-elbas som genomsyrar både *Think Tin* och *Hubba Ghost*, så jag hoppar helst över JOLs tolv. Jag tror vi kan vänta oss bättre av JOL i framtiden. Zeke Schöön, en ny bekantskap, drar in sång i Dot-världen. Helt obegriplig sång. *San Tropez Tonight* påminner en del om Telex i attityd och ljud. På B-sidan hittar vi en remix av Quant, en modern disco-variant av låten. Svängar hejdlöst bra.

Henrik Strömberg

SWEET CHARIOTS

"Beat Based/Song Centered/Spirit Led"

Virgin

Duon bestående av Niklas Frisk från Atomic Swing och Popsicles Andreas Mattsson har stor musik i sikte. Tyvärr blir det för mycket med gospelkör, trumpet, sax, disco, rock, finstämt, gitarrer, piano, funkbass... Så mycket att de i det jättelika ljudhavet tappar taget om det viktigaste av allt; känslan, och sig själva. De är båda utpräglade låtskrivare och kan receptet till en riktigt bra låt. Men istället för att finsmaka ut de bästa ingredienserna vråker de på med allt. Mycket smör. Socker. Och mycket mjöl. In i ugnen och ut kommer ett monster: Robert Wells på turné i sommarsverige. Ta en låt som *Beatpound*. Jag vet inte direkt vad som är fel förutom att titeln är tråkig. Det är ändå välgjort och snyggt. Problemet är att det inte säger mig någonting. Undantaget är avslutande *Sing Your Troubles Away*. I oändliga åtta och en halv minut uppmnar Sweet Chariots oss att släppa vad vi har för händerna, skrattna, följa med och låta musiken ta hand om oss. Det är en trevlig tanke. Och att låten faktiskt påminner väldigt mycket om Primal Screams *Loaded* är inget dåligt betyg.

Ebba von Sydow

BLACKNUSS

"3"

Superstudio orange

Egentligen gör Blacknuss något jag ogillar. Att samla ihop musikerelit och göra slick r'n'b är i mina öron dömt att misslyckas. Men mitt i denna mainstreamsoul finns ändå något som gör att plattan förblir fastsvetsad i min CD-spelare. Blacknuss gör partymusik som sitter som ett vibrerande hälftönsinlägg och jag kan faktiskt inte värja mig mot vare sig *Getaway* eller *Tell You Something*. 3 innehåller en rad låtar som säkrar kvalitetsgarantin.

Björn Magnusson

DIVERSE ARTISTER

"Third World Cop"

Palm/MNW

Detta soundtrack till en film som utspelar sig i Kingston, Jamaica inleds med ett stenblocks-tungt instrumentalspår av gamla parhästarna Sly & Robbie. Resten av plattan är en mix av stark, kaxig och wailande modern dancehall (Red Dragon, Lady G, Tanto Metro & Mega Banton), försök till hiphop (Innocent Crew), karibisk jazzig salsa (Sly & Robbie) och upp-poppad reggae (Marley Brothers). Dancehall-låtarna är roligast, de spritter verkligen av liv. Även den snabbare remixen på Red Dragons *Me Run Things* funkar grymt bra.

Gary Andersson

NO FUN AT ALL

"State of Flow"

Burning Heart/MNW

Efter två relativt bleka låtar lyfter No Fun At All fjärde skiva. På *Second Around* slår de an en ton av briljant låtmakeri i bästa popanda. Lysande vers. Underbar refräng. Resten av plattan blir mycket behaglig lyssning. *State of Flow* är det bästa man gjort hittills. Snygg produktion av P. O. Saether. Växer med varje ny lyssning.

Per Lundberg

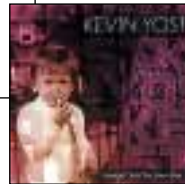
MIKAEL WIEHE

"En sång till modet"

EMI

Det är inte riktigt som det brukar vara när man stoppar in en ny Wiehe-platta i CD-spelaren, det finns en annan glöd här än vad som varit fallet de senaste åren. Texterna är väldigt raka och mer samhällsbeaktande än på länge, men allt ligger bra blandat med mer poetiska betraktelser. Musikaliskt är det mer naket och bluesigt än vad jag upplevt Wiehe vara tidigare, väl anpassat till texterna. *En sång till modet* är i mitt tycke det bästa Mikael Wiehe släppt på länge. Han är ilsk och efterlyser ställningstaganden och kritik mot hur samhället ser ut. Och när man lyssnar känns det faktiskt svårt att låta det bero.

Magnus Sjöberg

Album

PATTI SMITH "Gung Ho"

Arista/BMG

Gung Ho har ett mer direkt tilltal än både *Peace and Noise* och *Gone Again*, som om Patti Smith bearbetat änkesorgen tillräckligt för att öppet orka tala direkt till ett medvetet flertal. Bägge sätten har sina fördelar. Också musikaliskt är *Gung Ho* öppnare, på sitt sätt uppsluppen. Det som liknar den vid de två föregångarna är att den är ojämn. Det finns ett par rätt hemiska låtar, men de är lätta att ignorera bredvid sådana som *Boy Cried Wolf* och titellåten, en gastkramande meditation över Vietnam; ett tolv minuter långt mantra som ber och besvärjar på samma gång.

I övrigt noterar jag att samspillet mellan bandmedlemmarna är så starkt att det lika gärna kunde stått Patti Smith Group på omslaget.

Peter Sjöblom

REMEDEEH "Year One"

Bonnie Music

Prodigy-pastischen *The Remedy* har en tuff innerstadskänsla och den öppnade många dörrar för Remedeeh. Hon spelade in den som 15-åring, för drygt två år sedan, och nu är det dags för debutplattan där hon bland annat backas upp av Sundsvallsproducenterna Colleone & Webb, Papa Dee och ADL. På *Year One* blandas soft r'n'b-gung med klaustrrofobiska hiphop-beats, Remedeeh låter självsäker och självklar samtidigt som produktionen är slipad. Ljudbilden osar professionalism utan att stelna i en form, infallen är många och lekfullhet verkar ha varit ett ledord i studioarbetet. *Year One* är en debut som lovar gott. Många goda år väntar.

Gary Andersson

CIRCULATION "Colours"

Circulation/Goldhead

Med Circulation blir man tvungen att fokusera på musiken. Omslaget, snyggt minimalistiskt, innehåller bara minsta möjliga information. Lättitlarna består endast av namn på färger. Och med undfantag för en och annan sampling är musiken helt instrumental.

Circulation gör house, med dragning åt (detroit)technohållet. Veldig varm house, välkommande. När man sätter på skivan är det som om man magiskt förflyttas till en mysig klubb där alla är glada och dj:n sätter på den ena höjdarlåten efter den andra, *Turquoise*, *Crimson*, *Magenta*... Första CD:n innehåller elva färger, lite lugnare än andra CD:ns nio färger, som dessutom är ihopmixade. Två och en halv timme superb klubbmusik.

Henrik Strömberg

LOU REED "Ecstasy"

Warner

Det finns artister som blir mossiga och trötta när de blir gamla, sen finns det de som bara blir bättre och får en skön distans till det de gjort tidigare. Lou Reed är en sådan artist. Jag menar inte att *Ecstasy* nödvändigtvis är bättre än allt han gjort tidigare, även om det känns så just nu. Kanske är detta Lous mest varierade skiva någonsin. Varierad i Lous Reeds begreppvärld säger i och för sig inte så mycket, man känner igen allt. Här finns den desperata närvaron från *The Blue Mask*, de kalkylerade och fokuserade tonerna från *New York* och de glamrockiga inslagen från *Transformer*. Men det är inte bara Lous låtar som är i toppklass på *Ecstasy*, gitarrspelet är bättre än någonsin. Det som alltid varit utmärkande för Lou Reeds musik, att gitarren och sången bildar en harmonisk enhet, är mer påträngande än på länge och ger låtarna en speciell känsla. Det är skönt att höra ett band med kropp och själ, ett rockband på väg att explodera som är lite lösa i groovet och grymt svängiga. Det finns inte en onödig låt på *Ecstasy*. Souliga *Tatters* är en fulländad Lou Reed-låt, den arton minuter långa *Like a Possum* visar att han fortfarande gör exakt det han vill, den vackra *Mad* är en rysare. Mannen fyller snart 60 och är ärrad och bränd, passa på och njut.

Jonas Elgemark

ALCAZAR "Casino" BMG

Alexander Bard är egentligen alternativ som helvete. Få artister som nått toppen har så totalt struntat i vad som fungerar kommersiellt och bara gjort vad de känt för. Fuck the mainstream. Först saboterade han Army of Lovers karriär med den usla Israelhymnen *Israelism* och den eurovisionsdoftande charterdiscon i *La Plage De Saint Tropez*. Sen fortsatte han att göra pompös, otidsenlig och kommersiellt hopplös musik i Vacuum. Bara för att han gillade det. Han kanske har en tveksam musiksmak, men han är på riktigt.

Alcazar är inte Alexander Bards nya grupp men han har i hög grad varit inblandad i allt låtmateriel och Alexander Bard är också den kanske enda relevanta referensen som finns för att beskriva hur det här låter. Det trevliga är att Bard börjar göra trash-disco igen. Vad som är mindre kul är att han måste varit väldigt oinspirerad när han gjorde det här. För Alcazar debutskiva låter inte bara så otidsenlig som man kunde vänta sig. Den låter också förfärligt.

Thomas Nilson

DEL THE FUNKY HOMOSAPIEN "Both Sides of the Brain"

Groove Attack/Goldhead

Del hade en svängig hit för ett gäng år sedan, nu återkommer denne funkige människa med 17 spår som är flummiga, kantiga, roliga, coola och smarta. Studioarbetet verkar ha fungerat utan hämningar eller press eftersom resultatet känns ledigt och... frisläppt. Plattan är hit-fri men en skön känsla sprider sig varje gång jag återvänder. Musiken och rappen skapar sammanhang och samband. Del är en enare, ingen delare. Jag är helare.

Gary Andersson

VOIVOD

"Lives"

Century Media/House of Kicks

Endast för de riktiga fansen. Övriga göra sig icke besvär. Bra live!jud. Bra val av låtar. Avslutande *Voivod* och *Venom*låten *In League With Satan* rensar hårdast.

Per Lundberg

EINSTÜRZENDE NEUBAUTEN

"Silence Is Sexy"

Mute/Playground

Det är svårt att skriva om ett Einstürzende Neubauten-album. De är på samma gång lika integrerade i den västeuropeiska populärmusikkulturen som apart från den. *Silence Is Sexy* är episk på samma sätt som Neubauten varit de senaste två årtiondena. De förr så skränande, allerstädes närvarande, industri-verktygen och maskinerna är numera integrerade rytminstrument, till och med nödvändiga sådana. Musiken och melodierna är ofta harmoniska, men ändå ligger en både bokstavligt och bildligt talat öde stämning över låtarna. På *Silence Is Sexy* har tystnaden tagit över rollen som huvudaktör; på samma sätt som man måste riva för att bygga nytt behövs tystnaden för att skapa oväsen. Det finns få band som kan få mig att euforiskt känna lycka och melankoli på samma gång. Einstürzende Neubauten är ett av dem. Och med *Silence Is Sexy* känner jag mig väldigt trygg ett par år framåt. Lyssna bara på *Die Befindlichkeit Des Landes* och håll med.

Magnus Sjöberg

COMMON

"Like Water for Chocolate"
MCA/Universal

Tyvärr är Common inte gångbar på ett kommersiellt plan eftersom han framstår som alldeles för seriös, självfull och intellektuell. Synd, hans musik är nämligen sanslöst njutbar och underhållande. Varje spår framkallar stäpels, vare sig DJ Premier eller Jay Dee producerar. Skrapig vinylkänsla och kärlekstarka beats får mig att växa i att tron att hiphopen har en ljus framtid även i USA.

Gary Andersson

LOK

"Sunk 500"

Stockholm Records

Vi har slagit oss för bröstet ett bra tag i det här landet när det gäller musikexport, men de artister som oftast nämns i sammanhanget visar sällan på bredd eller uppfinningsrikedom. Göteborgska LOK är unika, ingen annan låter likadant. Deras tunga rapmetal på svenska vann en Grammis för bästa hårdrock med förra årets debutalbum *Naken, blåstrad och skitsur*, och jag måste säga att det var första gången på länge vi såg en så värdig vinnare. För inte är det väl försäljningssiffror som ska premieras i första hand (sånt finns det guldskivor för), snarare nytänkande. Uppföljaren släpps nu och är precis som debuten producerad av Roberto Laghi och bandets batterist Johan Reivén, med hjälp av Hasse Asteberg. Återigen har de gjort ett förstklassigt jobb, ljudbilden är fet, mustig och en aning punkig och varieras följsamt med låtmaterialet på plattan. *Sunk 500* är inte ett mästerverk lätmässigt sett, materialet är splittrat, och i vissa lägen har jag riktigt svårt för Martin Westerstrands fotbollskörinpirerade sångstil. Men här finns riktiga höjdpunkter som inledande *Hur många grisar är vi nu?* eller avslutande låten *Smörjan*, och på något konstigt sätt funkhar plattan utmärkt som helhet, kanske beroende just på variationen.

LOK svänger. LOK är seriösa och proffsiga. Med lite mindre punk och lite mer hardcorekänsla hade LOK kunnat vara ett band i världsklass. Vad nu det betyder. Tänk efter.

Pigge Larsson

KEVIN YOST

"Straight Outta the Boon Dox"

Goldhead

Kevin Yost från Pennsylvania mixer house av sig själv och andra och efter ett tag är man torsk. *Straight Outta the Boon Dox* är en i många stycken självsvängande platta som envetet maler ner alla negativa invändningar. Jag är ändå lite frågande till vem som egentligen vill ha mixplattor, house är ju inte direkt den mest svärmixade musiken.

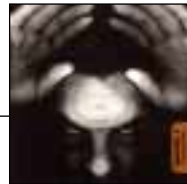
Björn Magnusson

DIVERSE ARTISTER

"Being John Malkovich"

Source/Virgin

Ett mycket sansat soundtrack, satt i jämförelse med den överjävligt flippade och tillika suveräna filmen. Musiken utgörs av en mängd korta orkestrala stycken, med Björks *Amphibian* och Bartóks *Allegro* som enda avbrott. Inget överraskande eller ögonbrynshöjande. Mycket mer finns att säga om filmen. Så spendera slantarna på den istället. Musiken suger inte, men den kommer heller inte att ge dig någonting speciellt.

PANTERA "Reinventing the Steel"

Warner
Från fjolliga glamrockare under 80-talet till stenhårda aggro-rockare under 90-talet sopsa- de krossmaskinen Pantera rent med allt och alla. Störst, bäst och ledande inom genren visade de upp något nytt med sitt typiska sound, stenhårda attityd och våldsamma gitarr-riffande. Men åren går och senast man hörde av Pantera var på den mörka och nästan suggestiva, *The Great Southern Trendkill*, där varken låtarna eller bandet orkade leva upp till hypen. När sedan spridda rasistiska och drogliberala uttalanden började cirkulera var de ute på tunn is. Men många med mig har väntat på nya plattan för att se om de fortfarande är att räkna med, och det är de. Den tar vid efter kanonplattan, *Vulgar Display of Power* från 1992, med undantaget att den inte innehåller några hitlåtar. I gengäld kräver plattan fler genomlysningar och känns mer bluesigt genomarbetad än föregångarna vilket gör att den kanske håller längre. Som vanligt gör gitarristen Dimebag ett bestående intryck på samtliga låtar och är tillsammans med Phil Anselmo bandets hjärta.

Thomas Olsson

MODERNA MÄN "Entré"

Warner
Marty Wilson-Piper har producerat denna singer/songwiterpop-kvintett, och det får sina konsekvenser. Produktionen tar upp lika stor del som själva låtarna, stor och farligt mycket indie-eterisk. Synd, för det förstörar det redan tillräckligt patetiska i texterna. Där- emot är melodierna ofta effektiva och emel- lanåt uppbackade av riktigt bra stråk- arrangemang signerade Jonas Nyström.

Peter Sjöblom

JERU THE DAMAJA "Heroz4Hire"

Knowsavage/Border
Minimalistiska beats utgör tillsammans med scratchningar, spöklika piano- och syntslingor samt släpig rap huvudingredienserna i Jerus njutbara variant av hiphop. Jeru förstöraren är en outsider i högsta divisionen, en förfyare med koll på historien. Han är full av infall, han leker sig fram i studion och han var värd hittin *Ya Playin' Yaself* från *Wrath of the Math* för ett par år sedan. (Den sanna!) historien om Jerus faderskapstvist med Michael Jackson i *Billie Jean (Safe Sex)* är lysande underhållning samtidigt som *What a Day* (en utveckling av Ice Cubes *Today Was a Good Day*) är en önskan om en annorlunda och bättre värld både på det personliga och allmänna planet. *Heroz4Hire* är gammalsko- lig och inspirerad, en kanonplatta helt enkelt.

Gary Andersson

SPEEDY J "A Shocking Hobby"

Novamute/Playground
Du står på den digitala motorvägen och över- sköljs av ljuden och fartvinden från de virtu- ella lastbilarna: *Terre Zippy*, första spåret på *A Shocking Hobby*. Och just som du ska till att bli överkörd börjar nästa låt: i *Borax* är det snarare så att du sitter bakom ratten och hänsynslöst kör över allt i din väg. Speedy J ger oss de mest brutalt distade ljuden tillsam- mans med de vackraste harmonierna och den mest spännande programmeringen. Det är hårt och kompromisslöst, det är ett krypande digitalt hot, det är den vackra atmosfäriska pianomelodin i avslutande *Manhasset*. Det är *A Shocking Hobby*, den bästa skivan som släppts i år (än så länge). För Speedy J är ju bäst, helt enkelt.

Henrik Strömberg

ONE MINUTE SILENCE "Buy Now Saved Later"

Virgin
Ska man vara med sin tid och lyssna på fräsch metal/rap/hardcore är det definitivt One Minute Silence som borde gälla. Glöm föredettingar som Rage Against The Machine med den trötte La Rocha i spetsen, nya stjär- nan är Yap. För även om det låter mycket Rage om både musiken och hur låtarna är uppbyggda är One Minute Silence bättre och känns mer på allvar. Bandets ångestframkal- lande musik förhöjer desperationen och fru- strationen som Yap sjunger om på ett både raffinerat och rakt sätt, även om en hel platta blir väl tjatig och stereotyp. I sommar kom- mer Rage till Hultsfred, synd att smålänning- arna inte satsar på fräsch musik istället. One Minute Silence turnerar nu Sverige tillsam- mans med de maskförsedda pojkarerna i Slipknot.

Thomas Olsson

COME ON "The Come On Story"

Heliocentric/import
Så många New York-band från slutet av 70- talet lyckades ge rockmusiken en innebörd som den definitivt mätte bra av. Inget kom- mer kunna rycka bort namn som Patti Smith, Talking Heads och Television ur historien. Come On lär väl aldrig hamna bredvid dessa i något lexikon. De gjorde en singel, *A Kitchen in the Clouds*, spelade på klubbarna inklusive CBGB's, men kom aldrig mycket längre än till att vara förband till de stora. Som höres i dessa demos, liveinspelningar och på den inkluderade singeln hade gruppen den typiska New Yorkska spattigheten och den nervösa energin, ungefär som ett skramligare Talking Heads. Det är ojämnt material, men lyss- ningsvärt och relevant som dokument.

Peter Sjöblom

SPEEDBUMP "21st Century Old School"

BMG
Svensk house i Svek-anda håller på att bli en helt egen genre där allting låter exakt lika- dant och allting är smetigt och farligt nära Paul Hardcastle (och då menar jag inte hitlä- ten, den är bra). Därför är det skönt att höra riktigt bra svensk house då och då, som Speedbump. Här hittas nya uttryck i en musikstil som har utvecklats så länge och nu nästan helt stagnerat. Medlen på *21st Century Old School* är till stor del akustiska instrument och en samplingsteknik som gör anspråk på att komma direkt ifrån 1982. Gästande Svante Lodén och DJ Sleepy bidrar också till att det här är en riktigt trevlig plat- ta, om inte på golvet så i soffan.

Pigge Larsson

BLUES "Ny tid, ny strid"

Stockholm Records
Känns inte som det är mot alla odds att en ny Blues-platta släpps, inte efter framgångarna med debuten *Samhällstjänst*. *Ny tid, ny strid* håller också hög klass men underground är den definitivt inte, soundet är alldeles för vuxet, ospretigt och genomarbetat för det. Texterna behandlar oftast en personlig sfär men känns ändå allmängiltiga. Det riktiga lyf- tet lyser dock med sin frånvaro, jag har svårt att tro att jag är ensam om min besvikelse.

Gary Andersson

HOME "XIV"

Cooking Vinyl/Kommunikation
Homes karriär omfattar ett antal hemkopie- rade kassetter och några mindre spridda skivutgåvor. På *XIV* vidgar de soundet med hjälp från Flaming Lips/Mercury Rev-produ- centen Dave Fridmann. Också de omsorgsful- la melodierna och detaljerade arrangemangen för glimtvis tankarna till nämnda band, och för den delen Ladybug Transistor. Pop som inte blir simpel. Pop med lönnörrar. Trevligt att lyssna på.

Peter Sjöblom

VENOM "Resurrection"

Steamhammer/Playground
Jag trodde att gubbarna i Venom tappat orken vid det här laget. De var en gång först med det som idag kallas blackmetal. På *Resurrection* visar de kanske inte att gammal är äldst men de dånar igenkännande som en klumpig dinosaurie och får godkänt. Produ- tionen lyfter fram bandet på ett enkelt vis och de hårdaste metallgubbarna blir nog nöjda. Varning för att plattan låter enformig i läng- den. Men det förstod nog de flesta redan.

Johnny Jantunen

16 HORSEPOWER "Secret South"

Glitterhouse/Amigo
Förra plattan *Low Estate* producerades av John Parish men i och med *Secret South* tar David Eugene Edwards och grabbarna över kontrollen själva. Förut hörde jag Nick Cave, PJ Harvey och Jeffrey Lee Pierce i bandets vibrerande kofösarjazz, nu är experiment- lustan ännu mer stimulerad. Och det innebär tillbaka till rötterna! Med banjo, ylande el- gitarrer, fiol och bergfasta arrangemang lyck- as bandet skapa något fräscht och sannerli- gen levande. Längtan efter att få spela in denna platta måste varit enorm, de låter i alla fall emotionellt volatila och brinnande som irrbloss i en mörk och stormig höstnatt. Låter det klichéaktigt? Ja, kanske, men vad gör det när själens strängar satts i rörelse?

Gary Andersson

VADER "Litany"

Metal Blade/House of Kicks
Tveksamt om det kommit en tyngre platta än *Litany* på länge. Polackerna i Vader gör verk- ligen processen kort denna gång. En drygt trettio minuter lång resa genom ett söndrat Europa. Snabbt och tungt. Ettriga gitarrer som jagar varandra mellan dubbla baskaggar och mullrande bas. Längst fram i denna ljud- bild står Peter och sjunger om livet, döden och kärleken. Låtarna är genomgående bra från början till slut. För fårska lyssnare av death- eller blackmetal är *Litany* ett givet inköp. Här kommer man rakt på guldådern och slipper all den skit som man kan stöta på i denna genre. Köp. Vrid upp. Njut.

Per Lundberg

JURYMAN "The Hill"

SSR/Playground
Det där ordet igen. Triphop. En musikstil som blandar influenser från jazz, drum'n'bass, hip- hop etcetera. Juryman gör låtar i samma område som Red Snapper, Spacer och Terra- nova rör sig i – Spacer och Juryman medver- kar gärna på varandras skivor – skillnaden är mest att Juryman själv sjunger på sina alster. Albumet *The Hill* innehåller även två låtar med sångerskan Alison Goldfrapp (Orbital, Spacer, Tricky – ni ser!) och ett spoken word- uppträdande av Roger Robinson. Det senare och den första Alison Goldfrapp-låten (*The Morning*) är de två spår som står ut, som fastnar i minnet. Resten av skivan lägger sig gärna i bakgrunden – snygga downtempo- beats, ståbas och de vanliga andra triphop- instrumenten. Snyggt, men lite anonymt. Fast *The Morning* är verkligen svinbra.

Henrik Strömberg

GRANDDADDY

THE SOFTWARE SLUMP

Blenda

WWW.BLENDACOM

ANDRA LÅNGGATAN 22 - GBG

NY VINYL NY BUTIK

7" - 12" - LP - CD - IMPORT

OMARA PORTUONDO "Buena Vista Social Club Presents..." World Circuit White Label

Hon är 70 år och har varit Kubas Edith Piaf i ett halvt sekel. Och om inte Ry Cooder åkt till Kuba 1995 hade hon förblivit en väl bevarad hemlighet för resten av världen. Ry Cooders samarbete med gamla kubanska musiker resulterade i albumet *Buena Vista Social Club* som blev en oväntad världssuccé och vann en Grammis 1997. Förra året kom en uppföljare, *Buena Vista Social Club Presents Ibrahim Ferrer*, också den blev en stor framgång och regissören Wim Wenders gjorde en uppmärksam dokumentär om det kubanska musikkollektivet.

Nu är det Omara Portuondos tur att presenteras för omvärlden. Hon var den enda kvinnan på det första albumet och sjöng där endast en låt som var en av skivans höjdpunkter. Ett helt album med Omara Portuondo är på sin plats. Det är samma vemodiga rytmer och hjärtskärande sentimentala texter om förlorad kärlek som hörts på de tidigare skivorna. Den påminner särskilt mycket om Ibrahim Ferrers skiva, men sjungna med en äldre kvinnas efarenhet och smärta blir det ändå något helt annat. Det är passionerat och rörande känslösamt och man förflyttas i tid och rum. En ensam kvinna under en trasig gatlykta i fentiotalets Havanna, ett bitterljuvt regn sköljer bort hennes tårar då hon ser sin älskade försvinna bort i natten...

Karin Lindkvist

DJ ASSAULT "Belle Isle Tech" Booty Wax/Mo' Wax/Playground

Killarna som utgör DJ Assault serverar på denna samling sin hipa gettotechnofunk med superdallrig bas rakt ut från sin hemstad Detroit, Michigan. Ämnena för de fåtaliga textraderna avspeglas i låtitlarna: *Ass N Titties*, *S.E.X.*, *Drop Dem Panties*, *Big Bootie Hoes and Sluts Too* och i särklass bästa spåret *Dick By the Pound*. Det svänger, men inte så att man kränger.

Gary Andersson

CLOROFORM "Do the Crawl" Tuba

Om Frank Zappa, Beastie Boys och Tricky gjorde en platta ihop kanske det låtit som Cloroforms *Do the Crawl*. Det är jazzigt, farligt, dansorienterat. En mycket krävande och skum platta – jag blir imponerad. Det SVÄNGER ordentligt, riktiga *Pulp Fiction*-grooves, och produktionen andas på ett härligt sätt som tyvärr är sällsynt nuförtiden. Ska norrmännen bli bäst på musik nu också? 2000-talets improvisationsmusik har du här.

Johnny Jantunen

EP'S TRAILER PARK "Apartment Recordings" Ramblin' Records

Egentligen kan den låta nästan hur som helst – den amerikanska musiken som ofta kallas alternativ country. I Sverige är det Lundaetiketten Ramblin' Records som har satsat på grejen och släpper proffsiga plattor i mängd. Den här gången är det dags för Eric Palmqwist, tidigare i Monostar, och hans Trailer Park, som bland annat består av folk från Popsicle och Nicolai Dungers band. Kvartetten lutar sig mot Neil Young men väver in element från pop, country och diverse tongångar från 60-talet. Det hela låter tajt och proffsigt men tyvärr också lite kyligt och distanserat. Som sig bör är texterna melankoliska och kretsar kring övergivenhet, desperation och uppbrott. Allra bäst är den sorgsna poppärlan *The Great Fall Waltz* men inte heller singellåten *Little Kid* går av för hackor.

Robert Lagerström

THE MURDERERS "Irv Gotti Presents the Murderers" Murder Inc/Def Jam/Universal

Ja Rule släppte förra året starka och seger vissa hiphop-kraftprovet *Venni Vetti Vecci*, här samarbetar han med ett riktigt mordärpack och resultatet blir ett enda stort "Gäääsp". Okej, jag skulle inte vilja träffa dem i en mörk gränd efter att ha slaktat plattan i denna recension, men det är bara Vita, gruppens enda tjej, som låter bra. Killarna håller på att spreja brallorna i sitt eviga grimaserande, poserade och mikrofonskrossande. Obducenten är säker, dödsorsaken är helt naturlig.

Gary Andersson

JOSEPH ARTHUR "Come To Where I'm From" Real World/Virgin

Det är lika självklart som obegripligt att Joseph Arthur inte är mer känd än vad han är. För på denna andra fullängdare trängs fantastiska låtar och texter med intelligenta arrangemang, som samtidigt är komplexa och ibland nästan destruktivt melankoliska. Man förflyttas liksom till ett naket svävande mörkt vakuum när man lyssnar på *Come To Where I'm From*. Musikaliskt ligger den rätt nära EP:n *Vacancy*, liksom ljudbilden, men det dystra anslaget har snarare svårtats ytterligare. Det är fortfarande dämpad släpande musik med rötter i pop, rock och folk utan att naturligt tillhöra någondera genren. Det är ingen muntergök, Joseph Arthur. Men han låter så innerlig i det han har att förmedla, att det är svårt att värja sig.

Magnus Sjöberg

CLINIC "Internal Wrangler" Domino/MNW

Det är tufft med rock'n'roll. Det har Clinic förstått. Precis som förra skivan, egentligen en samlingsskiva innehållande deras tre första EP-skivor, är *Internal Wrangler* fylld av hejdlöst svängiga trumbeats, så självklara att till och med Bo Diddley torde bli avundsjuk. Kvar är också de patenterade genomträngande orgelslingorna och de plonkiga gitarrerna, likväl som de dadaistiskt onomatopoetiska texterna. Titelspåret mässande "Ay ay ay ay/Ay ay ay aaay/Ay ay ay ay mi mi mi mooa" är antagligen den tuffaste refräng jag hört sedan, tja, vad som helst med The Cramps. Men visst har mycket hänt sedan förra skivan. Under sitt studiebesök i New Orleans upptäckte bandet inte bara voodoo-rytmer. *Earth Angel* utforskar en mer jazzdoftande och melodisk ådra, medan singeln *The Second Line* är en sagolikt svängig historia som nästan gränsar till hiphop. Men egentligen är det nog när de svänger på som jag tycker allra bäst om dem. Det är tufft med rock'n'roll.

Dan Andersson

ECHOB0Y "Volume 1" Mute/Playground

På Luke Slaters singel *All Exhale* återfinns "The Irritating Echoboy Remix". Och på något vis stämmer det. Echoboy album är irriterande bra. Echoboy gör svår musik. Mnja. Echoboy gör inte musik som alla andra. Nja, alltså, de individuella låtarna är väl relativt lätta att kategorisera, det är när man tar hela albumet på en gång som det blir svårt. Inledande *55* är ambient, *Kit and Holly* indie-pop, *Broken Hearts* post-rock, *Contact* är nån slags 70-tals prog-rock symfoni, och så vidare. Skit samma. Echoboy blandar stortartat element från indie-pop och experimentell elektronisk musik. Det fungerar.

Henrik Strömberg

QUICKSPACE "The Death of Quickspace" Domino/MNW

En av de absolut bästa singlar som någonsin släppts är *The Precious Mountain* med Quickspace från 1997. En sån spelglädje, ett Morriconesoundtrack, en kvartsång rad av variationer på ett och samma instrumentala tema, vad Beethovens nionde symfoni var ämnad att bli om gubben bara hade haft hörseln kvar. Av detta finns inte mycket kvar år 2000. Nämda singel kanske inte var direkt representativ för bandets stil, men framför allt har spelglädden försvunnit. *The Death of Quickspace* är en återgång till drogromantiken, denna gång är det en överdos.

Pigge Larsson

VIOLET "Freaks On Heavy Metal" EMI

Vare sig man kallar Violet pompösa Suede- eller Manicsplagiatörer eller inte så är låten *High On the Streets* en storslagen och känslodallrande popklassiker. Stråkar, hjärteknipande sång av Jonny Johansson och väl tilltagen produktion. Känslan av frihet och viktloshet återspeglas i texten där någon drömmer om livet som rock'n'roll-stjärna. Vem har väl inte satt på sig hörlurarna, slutit ögonen och försvunnit bort med hjälp av musiken? Och vem vill inte göra det igen? Resten av plattan, inklusive framgångsrika singeln *Horse* med sin bisarra text om en vacker häst och fräsande rockdängan *Shocking*, når inte samma höjder. Låtarna känns inte lika angelägna, lika påträngande, lika direkta. Det gör mig besviken. Jag tror nämligen att Violet kan bli riktigt stora. Med nästa platta kanske?

Gary Andersson

BAD LIVERS "Blood & Moon" Sugar Hill/Playground

Det är svårt att ha tråkigt tillsammans med amerikanska Bad Livers. På sitt förra album gjorde det gamla punkbandet en förvånansvärt kraftfull bluegrass som vann på både ståfalla och jävlar anamma. När gruppen återigen dokumenterar sig på skiva är det med en förvånansvärt stor portion experimentlystnad. Samtidigt som rötterna är djupt begravda i amerikansk rootsmylla väver grabbarna in syntar, samplingar och radioröster och skapar lekfull musik med tyngd.

Regler är till för att brytas! För vad sägs om country till hiphop-beats eller punk med steelgitarr? Jag lovar att det fungerar - trots att materialet ibland tenderar att spreta lite väl mycket. I framtiden är det ändå föregångaren *Hogs on the Highway* som kommer att fortsätta snurra i min skivspelare.

Robert Lagerström

THE HIVES "Veni Vidi Vicious" Burning Heart

Hoppla, vilket drag. The Hives överraskade mig lite med debuten *Barely Legal* för ett par år sedan, en platta som var bräddfylld med rock'n'roll i ett rasande tempo. *Veni Vidi Vicious* är även den fylld med rock med nästan lagtrotsande attityd och fart. Även om jag kanske inte alltid till fullo uppskattar all snabbrock, så kan jag inte annat än kapitulera inför den spelglädje och attityd som Hives visar upp. Extra plus till skitigheten och intensiteten. Det är alltför sällan man hör sådant överfört till skivor.

Magnus Sjöberg

CHET BAKER "Romantic Moments - The Very Best of Chet Baker" Pacific Jazz/Capitol/EMI

Omslagsbilden säger egentligen allt. Chet Baker lutar sig mot en kvinnas barm, hennes blick är kärleksfull men svårångat bekymrad medan hon håller handen ömt mot hans huvud, tröstande kanske. Han, i sin tur, har ett svärmodigt ensamt uttryck när han tittar ner på sin trumpet. Nära, men så hopplöst långt borta. Jo, visst är det romantiskt. Men när Chet Baker sjöng var det ofta något annat som blandade sig i. Som om det inte egentligen handlade om närhet, utan en smärtsam önskan till närhet. Det är skillnad, och det gör att paradnumren *The Thrill is Gone* och *My Funny Valentine* visserligen berör, men med en isande smekning. Den här känslan finns inte i alla låtar, men när den finns är den så stark att den dröjer kvar och ger en blå ton också åt det känslomässigt mer neutrala (men inte mindre bra) materialet.

Romantic Moments är en elegant urval av 22 låtar från 50-talet. Chet Baker sjunger på allihop, så det blir inte så mycket utrymme åt trumpeteten. Men det gör inget, för det är de där speciella ögonblicken i rösten som dröjer kvar som en aldrig riktigt tynande efterklang långt efter att musiken tystnat.

Peter Sjöblom

SHEDAISY "The Whole Shebang" Lyric Street/Edel

Det är Shania Twains fel att det här lanseras i Europa. Hennes framgångar har öppnat marknaden för inställsamt amerikansk countrypop. Det här är ett mycket obehagligt fenomen och jag oroar mig för hur det kommer att utveckla sig. För de tre systrarna i Shedaisy är knappast de sista i genren att hoppas på europeiska listplaceringar. Om någon för övrigt ägnar sig mycket tid åt att fundera på vad Richard Marx gör nu för tiden så kan jag informera om att han varit med och skrivit några låtar på den här plattan.

Thomas Nilson

J-88 "Best Kept Secret" Groove Attack/Goldhead

Lo-fi-hiphop? Minimalistiska beats och tillbakalutad attityd i bästa A Tribe Called Quest-anda? Visst fungerar det alldeles lysande, men det var väl väntat när så många rappare nu för tiden väljer att istället snärja in sig i gangstermönster. Ljudbilden får också sin förklaring i att en av Tribe-producenterna Jay Dee ligger bakom *Best Kept Secret*. Mjukt, svalt och enkelt utan att vara simpelt.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "The Million Dollar Hotel" Island/Universal

Det är med skräckblandad förtjusning som jag lyssnar på detta soundtrack. Till Wim Wenders nya film med samma namn har Bono, förutom att han varit med och skrivit manus, bidragit med det mesta av musiken. Här finns två nya låtar med U2, bara det räcker för att en fanatiker som jag ska skjuta i taket. Resten av musiken har Bono, Brian Eno och Daniel Lanois petat ihop. Om nu detta är en fingervisning på vad som komma skall från irländarna så kan det bli svårt att hålla sig ända till september när U2:s nya platta kommer. Bono använder sin otroliga stämma till fullo, Edge, Adam och Larry backar upp med tajt komp. Enligt rykten ska kommande platta, som produceras av herrar Eno och Lanois, vara rockigare än tidigare. Undrar om det menas rockig som *The Unforgettable Fire*? Filmmusiken då? Jo, man blir ju sugen att se *Million Dollar Hotel* när musiken är så här bra. Här kan man till och med höra Milla Jovovich sjunga/väsa Lou Reeds *Satellite of Love*, en låt som U2/Bono använt sig av förr i livesammanhang. Så alla U2-fans håll ut, fastän sommaren kommer att bli lång och varm.

Per Lundberg

DIO "Magica" Spitfire/Playground

Är det någon artist man alltid kan lita på live är det DIO. Med ett stort och brett låtmaterialet att plocka från (Rainbow, Black Sabbath, DIO) och en av de bästa rockrösterna i världen presenterar han alltid kvalitet. Men på platta var det nu ett tag sedan han lyckades. *Angry Machines* var en besvikelse, låtarna kändes mest stillastående och fattiga, förtom *Hunter of the Hearth* där det verkligen glimtrade till. Därför var det med spänning jag lyssnade in mig på *Magica*, men hur gärna jag än vill hylla den kan jag bara ge den ett tveksamt okej. För även om 70- och 80-talsvibbarna finns där och både Rainbow och Black Sabbath-partier dyker upp händer det inte mycket, dynamiken och den brinnande känslan verkar saknas. Men efter några rejäla genomlyssningar träder ändå vissa låtar fram, framförallt då *Fever Dreams*, *Turn to Stone* och *Challis* som faktiskt rockar bra vid hög volym. Tramset med den påhittade historien om *Magica* kan jag bara gaspa åt, men glädjande nog är gamle vapendragaren Jimmy Bain från Rainbow-tiden tillbaka vilket kanske kan öppna möjligheterna för en framtida reunion av Rainbow, något som många med mig längtar efter.

Thomas Olsson

SISTA MANNEN PÅ JORDEN "Luft" SSC/Playground

Duon från Malmö fortsätter att flirta med analogsyntpop och gör det både ambitiöst och tämligen effektivt. Förgrundsgestalten Eddie Bengtsson skriver hyfsade texter, kyliga små stycken om individen som offer, men lyckas tyvärr inte lika bra med musiken. Ofta blir det inte mycket till låtar. Därför blir albumet en bagatell som dock går an att lyssna på.

Robert Lagerström

W.A.S.P.
"The Best Of The Best 1984-2000"
Snapper/Playground
"We Are Satan People" eller "We Are Sexuel Perverts", det vill säga W.A.S.P., är tillbaka med en samlingsplatta efter den minst sagt usla *Helldorado* som kom förra året. Här är ett axplock från bandets hittar genom åren och faktiskt ett ganska bra sådant, givetvis återfinns tidiga låtar som *Blind in Texas*, *Animal* och *I Wanna Be Somebody* men även *Dirty Balls* och *Helldorado* från bandets senaste plus en cover och en ny låt. Covern är en Elton John-låt som de lyckas svänga till riktigt ordentligt. Den nya låten lunkar mest på i de vanliga fotspåren.

Som en sammanfattning av bandets karriär fungerar plattan bra, även om fansen kanske saknar vissa låtar, återspeglingsen av bandets blandning av rock'n'roll och heavy-metal kommer fram på ett rättvist sätt. Nu gäller det bara att försöka sudda ut den hemska syn bandet var när de senast var på turné och blekfeta gitarristen Chris Holmes försökte sig på gitarrsolon.

Thomas Olsson

ASIAN DUB FOUNDATION "Community Music" Warner

Grundtanken att blanda dub, punk och drum'n'bass är god. ADF serverade på sitt förra album en räkka lysande mutationer som glödde av angst. Visst bedyrar ADF att ilskan finns kvar, som i *Rebel Warrior* - "Check my anger, it's real" - skanderar kvintetten på ett av plattans mest angelägna spår. Problemet med nya *Community Music* är att rebellerna i ADF inte längre känns lika farliga. Främst musikaliskt där elaka gitarrer tonas ner eller dränks i effekter vilket gör att soundet blir stadiumrock modell U2. Hoppas att ADF tar sig samman för jag vill höra dem när ilskan genomsyras även i musiken.

Björn Magnusson

Album

LOOPTR00P

"Modern Day City Symphony"
Burning Heart

På skivomslaget ser vi en uppgång från underjorden där stenhårda Västerås-gänget Looptroop huserar, de tänker nog ta sig upp i ljuset men inte till vilket pris som helst. De förklarar redan i första låten *Zombies* att de inte vill ha ett "Happy Meal-kontrakt" och att de hatar skivbolagsbossar som sitter på sina feta arslar och bara räknar pengar. Vidare hyllar de snatteriets, tjuvåkandets och graffitins vackra konstarter i *Thief*, *Long Arm of the Law* och *Ambush in the Night*. Om inte detta räcker för att Sveriges uppro-riska tonåringar ska hylla Looptroop som kungar så blandas slingor från Bamse med inspirerad rimsvängning, reggae-flyt och besök av Freestyle från supersköna Brooklyn-gänget Arsonists. När dammet lagt sig står *Modern Day City Symphony* kvar lika attitydstark som en mohikanfrisyr – Looptroop sparkar verkligen arse! Kraftigt!

Gary Andersson

RITUAL CARNAGE

"Every Nerve Alive"
Osmose Productions/House of Kicks/MNW
D. Montgomery från Florida ville se världen. Tog värvning vid flygvapnet och hamnade i Tokyo. Träffade nya polare. Bildade Ritual Carnage och släppte första plattan 1998. Onekligen ett intressant band och Montgomery är en intressant person. Som förutom att spela i ett bra hårdrocksband även kan choppar och den japanska tatueringskonsten som ett rinnande vatten. På *Every Nerve Alive* visar Ritual Carnage vilka influenserna är: Iron Maiden, Black Sabbath, Celtic Frost och Slayer är hörnstenarna i Ritual Carnages finessrika metal. Överraskas av detta japansk/amerikanska samarbete och gläds åt det goda resultatet.

Per Lundberg

TVÅ FISK OCH EN FLÅSK

"Jungfruburen"

NonStop/Border
Om inte den svenska folkmusiken redan varit så tandlös när Två Fisk och En Flåsk släppte sin debutplatta för ett par år sedan, så hade den blivit det av den käftsmällen. Brutaliteten är nertonad på *Jungfruburen*. Arrangemangen är mer nyanserade med vissa orientaliska inslag, dissonanserna mer genomtänkta, sättningen är utökad med ett par ytterligare slagverkare som gör plattan småfukig på sina ställen. *Jungfruburen* är inte lika omedelbar som debuten, den röjer sina djup lite åt gången. En långsam vinnare, mindre barkhudad men fortfarande med lömsk blick och luden svans.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"King Tubby...at the Controls"
Trojan/Border

Det är nu tio år sedan King Tubby mördades på öppen gata. För att hylla dubpionjären har etiketten Trojan satt samman en fullmatad samling med lekfulla, ekopäckade och experimenterande spår av artister som Aggro-vators, Observers och Soul Syndicate. Alla förstås inspelade i legends studio. Med andra ord är det här en mycket trevlig upplevelse och samtidigt en utmärkt introduktion till Tubbys karaktäristiska sound.

Robert Lagerström

LES RITA MITSOUKO

"Cool Frenesie"
Virgin

Och helt plötsligt sitter man med en ny Les Rita Mitsouko i näven. Vad var oddsen på det? Och vilka är oddsen på att när man lyssnat några minuter är på väg att helt och hållet sälja sin själ åt den hybrid av Sparks, fransk vistradition och schlagerfestival som skivan innehåller? För det känns så. Det känns bra. Givetvis är inte allt lysande och jämnt över hela *Cool Frenesie*, men det känns som att de mindre lyckade låtarna mest finns där för att låta en hämta andan inför nästa godbit. Kanske är jag lite över mig lyrisk, det kan jag erkänna, men när ett band jag hunnit räkna bort gång efter annan visar upp det här förtjänar det stora ord. De är dock inte oförtjänt stora, det kan jag försäkra. Lyssna och förvissa eder om det.

Magnus Sjöberg

BAAL

"Funtex"

Virgin

Danskarna i Baal spelar cocktail-rock, sofistikerat, välarrangerat och stiltigt. På bandets tredje platta har de lyckats hitta tillbaka till den röda tråd debuten hade, borta är den tråkiga och intetsägande andra plattan, istället är man nu tillbaka i cirkusmanegen med dess röda sammetsskynke och teatraliska påverkan. Nya gitarristen, Morten Lunds-gaard, verkar nu också ha smält in i gruppen och bidrar till gruppens helhetssound och fingertoppskänsla för arrangemang. Främst tänker jag på pianot och keyboarden där mina tankar bland annat drar åt David Bowie- och Bryan Ferry-hållet. Centereringen runt Björn Fjaestads sång är påtaglig men alldeles självklar, karismatisk, dramatisk och i högsta grad levande släpper den fram musiken i lagom stora portioner samtidigt som den också tar för sig. Ahhh, det här var både gott och bra säger jag innan jag halsar min cocktail och beställer en ny.

Thomas Olsson

DIVERSE ARTISTER

"Destination Jamaica Vol. 2"
Goldhead

Andra samlingen i serien och initiativtagaren Micke Goulos har återigen varit på Jamaica och hittat en urstark samling reggae-hits. Samlingar är ett alldeles utmärkt format för just reggae och ragga som till stor del är singelmusik. Dessutom är det smått omöjligt att hålla reda på allt som släpps i den minst sagt strida ström av plattor från Jamaica. Några kända namn finns representerade som Beenie Man, Antony B och Lady Saw. Ofta är ändå artisterna mer eller mindre okända vilket är kul. För en gång skall kännas också de covers som finns med angelägna. Inledande A.R.P. visar hur *Baby One More Time* kan låta i en bättre värld och Alonzade som lånar refrängen från Eurhythms i *Street Dreams* gör en lekfull hackande ragga-soppa. Legendariske Junior Byles, som Caesar's Palace på sin platta gör en cover på, finns också med. *I an I* är kanske inte någon av hans starkaste låtar men det känns bra att den utblottade legenden som under slutet av åttiotalet letade efter mat i soptunnor får göra det han är bäst på.

Björn Magnusson

ICE CUBE

"War & Peace Vol. II (The Peace Disc)"
Priority/Virgin

"I started this gangsta shit, and this the motherfucking thanks I git?" Cube är fortfarande en nigger med kraftig attityd på fredsdelen av projektet *War & Peace*, den klart starkaste plattan av de två. Låtarna har här skarpare kanter och tydligare personlighet än på krigsplattan, och längst fram i ljudbilden, där det blåser som hårdast, står Cube och slår sig för bröstet. Styrkan hos Cube är annars hans versatilitet, precis som hos en annan stor västkust-rappare, Tupac Shakur. Tillsammans med Krayzie Bone gör Cube i *Until We Rich* en snygg ballad för att några spår senare servera hårda gangstereposet *Roll All Day* (som tyvärr påminner en hel del om klassikern *Today Was A Good Day*). I *Record Company Pimpin'* får sig branschen sin rejäl spark i skrevet med klassiska rimmen: "It went from 'please listen to my demo' to 'get yo ass out of my limo'" och i *You Ain't Gotta Lie (Ta Kick It)* spelar Chris Rock rollen som wanna-bee-polare med rader som "Yeah, I produced all his movies and I cut his hair" och "You know Cube owe me \$ 4 million? I let him wash my cars on the weekend". Cube är bra och rolig, men har ändå gjort bättre ifrån sig än såhär.

Gary Andersson

SONGS:OHIA

"The Lioness"
Secretly Canadian/Victory

Jason Molina har alltid varit oerhört produktiv. Sedan 1996 har hans band Songs:Ohia givit ut tre fullängdsskivor, ett minialbum, ett stort antal singlar samt medverkat på flera samlingsutgåvor på olika skivbolag. Det är emellertid mycket få artister som med en så hög utgivningstakt lyckas hålla en genomgående hög kvalitet och samtidigt förmår förnya sig själva. Molina är inte en av dem, och det är just det sistnämnda som alltid varit hans problem.

Därför blir man förvånad när man första gången lyssnar på fjärde albumet *The Lioness*. I grunden ligger samma typ av låtar som fans av Songs:Ohia lärt sig förvänta. Blekgrå landskap målas upp av Molinas säregna röst, och tankarna vandrar otvunget till en samtida artist som Will Oldham. Samtidigt är det tydligt att Molina vill gå vidare. Inspelad i Chem19 i Glasgow med bland annat medlemmar ur Arab Strap, har den tidigare minimalistiska instrumenteringen på *The Lioness* kompletterats med både orgel och fler gitarrer. Låtarna är dessutom mer genomarbetade och producerade, och Molinas röst, som tidigare stod i vägen för lyssnaren, har blivit mer lättillgänglig och är nu en av de starkaste aspekterna av hans musik. Songs:Ohia kan fortfarande överraska och det är dags att ta Molina på allvar när han sjunger: "If you stick with me/you can help me/I'm sure we'll find new things to learn."

Dan Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Power From the North – Sweden Rocks The World"

Digital Dimension/Goldhead

Fy faan vilken kvalitet det finns inom svensk hårdrock av idag! På denna samlingsplatta tolkar dagens hårdrockselit som The Haunted, Entombed, Crown och 70-tals rockarna i The Quill för att nämna några, gårdagens hjältar. Här får grupper som Heavy Load, Candle-mass, Stillborn, Europe och pudelrockarna i Treat höra högkvalitativa versioner av sina originallåtar. Mest utstående är In Flames version av Treats gamla *World of Promises* som lyfter mot oanade höjder, även boggie/trash-rockarna Transport Leagues version av *Crazy Sioux* (Glorius Bankrobbars) får en härlig avdämning eller blytuggade Lost Souls tolkning av Agonys *Deadly Legacy* håller även den hög kvalitet. Vad som genomsvrar hela plattan är tajtheten, tyngden och bandens personliga touch vilket gör den till ett givet köp som borde finnas hemma hos alla riktiga rockers.

Thomas Olsson

THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY

Survival Sickness cd/lp

Dennis Lyxzen (f d REFUSED) tillbaka i redan nu
omtalade och mytomspunna **THE (I)NC.**
Rockar snyggast och coolest just nu!!!

UTE NU!

THE HIVES

VENI VIDI VICIOUS

Vigilante Carlstroem Chris Dangerous Howlin' Pelle Almqvist Dr Matt Destruction Nicholas Arson

Veni Vidi Vicious cd/lp

Sveriges hetaste ungtuppar.
5/5 i Kerrang, 9 av 10 i NME, 4 av 5 i Melody Maker,
Stökig punk-rock med attityd i massor

UTE NU!

NO FUN AT ALL STATE OF FLOW

State Of Flow cd/lp

Ett måste för fans av
OFFSPRING/BAD RELIGION.
NFAA rockar tightare än någonsin.

RELEASE: 25:e April

